

KOLOSSENZEN

3:5-17

De oude mens afleggen en als het lichaam van Christus leven in liefde, vernieuwd denken en gehoorzaamheid.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/kolossenzen/3-5-17

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Zondige daden en de oude mens	4 min	5
2	Zonde doden door de Geest	4 min	7
3	Ook innerlijke zonden afleggen	2 min	9
4	Boosheid, kwaadaardigheid en laster	3 min	10
5	Woorden die anderen opbouwen	2 min	11
6	Roddel en liefdeloos spreken	3 min	12
7	Een veranderd hart en oude spreekgewoonten	5 min	14
8	De nieuwe mens als lichaam van Christus	4 min	17
9	De schepping van de nieuwe mens	2 min	19
10	Vernieuwing van het denken	3 min	20
11	Geen onderscheid naar afkomst of godsdienst	3 min	22
12	Grieken, barbaren en Scythen	4 min	23
13	Gelijke waarde, verschillende taken	2 min	25
14	De houding die bij de nieuwe mens hoort	3 min	26

15	Nederigheid tegenover zelfverheffing	4 min	27
16	Bijbelonderwijs dat levens verandert	2 min	29
17	Elkaar verdragen en vergeven	2 min	30
18	Liefde als band van de volmaaktheid	5 min	31
19	De vrede van Christus als scheidsrechter	3 min	34
20	Open mogelijkheden zijn nog geen roeping	3 min	36
21	Gods vrede bij het maken van keuzes	3 min	37
22	Trouwen zonder innerlijke vrede	3 min	39
23	Het Woord van Christus en de Geest	4 min	40
24	Gods leiding door de Schrift	5 min	42
25	Het Woord diep laten doordringen	3 min	45
26	Elkaar met wijsheid onderwijzen door zang	2 min	47
27	Psalmen zingen met muziekinstrumenten	4 min	48
28	Geestelijke liederen en spontaan zingen	3 min	50
29	Een leven vol aanbidding	3 min	51

30	Alles doen in de Naam van Jezus	4 min	53
31	Handelen als vertegenwoordiger van Jezus	3 min	55
32	Bidden met het gezag van Jezus	2 min	56
33	Gods wil kennen en doen	3 min	57
	Om verder te lezen		59

1

Zondige daden en de oude mens

Laten we opnieuw naar Kolossenzen hoofdstuk 3 kijken en de stof rustig verder doornemen. Toen we onze vorige bijeenkomst afsloten, waren we bezig met Paulus' aansporing om bepaalde dingen in ons leven af te leggen of te doden. Paulus gebruikt het beeld dat deze dingen als leden van een lichaam zijn. Ik neem aan dat dit het lichaam van de zonde is, aangezien de leden die hij beschrijft ontucht, onreinheid, hartstochten, kwade begeerten en hebzucht zijn. Dit zijn de leden van een of ander lichaam, en die dingen klinken mij als zonden in de oren. Daarom zou ik denken dat hij waarschijnlijk naar het lichaam van de zonde verwijst, een uitdrukking die hij in al zijn geschriften maar één keer gebruikt.

In Romeinen 6:6 spreekt hij over het lichaam van de zonde, maar dat is ook het vers waarin hij voor het eerst in al zijn geschriften de oude mens noemt. Hier zitten we in een gedeelte waarin Paulus bespreekt hoe we de oude mens hebben afgelegd en de nieuwe mens hebben aangedaan. Daarom moeten we enkele van die leden kwijtraken. We moeten ze doden.

We hebben vastgesteld wat er in deze eerste lijst stond: ontucht, onreinheid, hartstocht, kwade begeerte, hebzucht. Ongeveer zover waren we de vorige keer gekomen. Iets verderop staat nog een lijst, maar voordat we op die lijst ingaan, wil ik iets zeggen over deze uitdrukking: 'doden'. Hoe dood je ontucht? Hoe dood je onreinheid of hartstocht? Wat betekent het om die te doden?

We vinden soortgelijke bewoordingen bij Paulus in Romeinen 8. In Romeinen 8:13 zegt Paulus:

Want als u naar het vlees leeft, zult u sterven. Als u echter door de Geest de daden van het lichaam doodt, zult u leven.

ROMEINEN 8:13

Het is interessant dat hij hier over doden spreekt, maar hij heeft het niet over het doden van je leden. Dat zijn in elk geval niet de woorden die hij gebruikt. Hij doodt de daden van je lichaam. Er is hier dus een verband, en Paulus gaat gemakkelijk van het ene beeld naar het andere over. Het ene is je lichaam, en het andere zijn de zonden die je lichaam uit gewoonte heeft begaan en waartoe het van nature wordt aangetrokken vanwege zijn klieren en chemische processen en, natuurlijk, gewoonten.

Sommigen zouden zeggen dat er nog meer achter zit. Sommigen zouden zeggen dat er in je lichaam een niet-materiële essentie zit, de zondige natuur genoemd, die je tot zonde verleidt. Dat kan zo zijn. Dat zou ik niet ontkennen. Het enige wat ik kan zeggen, is dat ik niet zeker weet of ik dit uitdrukkelijk in de Schrift vermeld vind. Daarom blijf ik ervoor openstaan.

Dit wil ik wel zeggen: of we nu wel of niet een hypothetische, mystieke zondige natuur erbij halen, we kunnen in elk geval zeggen dat mensen van nature zondig zijn. Ook als er in de Schrift niet over zoiets wordt gesproken, en daarover bestaat verschil van mening. Dat komt doordat ze van nature geen kracht hebben die groter is dan de kracht van hun eigen driften en hun eigen begeerten. Je zou kunnen betogen dat die begeerten voortkomen uit een zondige natuur. We zouden ook gewoon kunnen betogen dat ze voortkomen uit waar ze uit lijken voort te komen: lichamelijke verlangens, lichamelijke begeerten. Sommige daarvan zijn heel sterk chemisch van aard, helemaal niet mystiek, heel hormonaal.

Ik zou niet in discussie willen gaan over de vraag of er, naast de chemische stoffen en de toestand van onze natuurlijke begeerten, een mystieke essentie van zonde in onze leden zit. Ik kan Schriftgedeelten bedenken die worden gebruikt om dat punt te bewijzen, en ik kan ook andere manieren bedenken om die Schriftgedeelten te begrijpen. Daarom zal ik dat moeten laten rusten als een kwestie die naar mijn idee onopgelost is. Ik weet niet eens zeker waarom een oplossing ervan mij ooit zou helpen. Misschien zou die mij helpen als er kwesties spelen die veel dieper gaan dan ik ooit heb beseft, en dat is mogelijk.

2

Zonde doden door de Geest

Maar op dit punt kunnen we zeggen dat Paulus spreekt alsof ons lichaam gelijkstaat aan ons vlees, ongeacht wat iemand vindt van een mystieke zondige natuur in ons menselijk lichaam. En alsof de daden van het lichaam die gedood moeten worden hetzelfde zijn als de leden van het lichaam van de zonde die moeten worden weggedaan. In Romeinen 8:13 zegt hij dat we dit door de Geest doen.

De Geest van God is ons dus gegeven om bepaalde dingen te doden, die Paulus daar in Romeinen 8 de daden van het lichaam noemt. Maar Paulus noemt ze, misschien met minder verwarring in zijn woordkeus, leden zoals ontucht en kwade begeerte, dat soort dingen. Hij heeft het over specifieke zondige gedragingen. Die moeten we doden.

Hoe doen we dat? Mensen zoals Origenes, de kerkvader, vonden dat castratie de beste manier was om ontucht te doden. Hij heeft zichzelf daadwerkelijk gecastreerd en zich ontdaan van die lastige klieren en hormonen die de oorzaak van verleiding zijn.

Vrouwen zouden het hier moeilijker mee hebben, vermoed ik. Maar ik weet niet echt of wat Origenes heeft gedaan, of wat anderen zoals hij in het verleden hebben gedaan, werkelijk is waar Paulus het over heeft. Ik geloof niet dat Paulus zichzelf ooit heeft gecastreerd, hoewel hij wel een celibatair leven leidde en seksueel rein leefde. Ik betwijfel of zijn leven op dat gebied vrij was van elke verleiding, al kan ik me niet herinneren dat hij daar ooit over sprak. Het is mogelijk dat hij op dat gebied vrij was van verleiding. Maar ik denk niet dat volledig vrij zijn van verleiding op dat gebied een voorwaarde is om celibatair te leven. Ik geloof dat je celibatair moet leven, of er nu wel of geen verleiding is.

Maar de daden doden betekent volgens mij eenvoudigweg dat je ze aflegt, hun band met jou verbreekt, deze zondige gedragingen van je zondige neigingen amputeert, er nee tegen zegt en ze behandelt alsof ze dood zijn. Net zoals wanneer de Bijbel zegt:

Maar wie van Christus zijn, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd.

GALATEN 5:24

Ik ken heel wat mensen die van Christus zijn en die nog steeds begeerten hebben. Maar Paulus zei dat degenen die van Christus zijn dit gedaan hebben. Ik geloof dat het er ook hier weer om gaat dat je deze dingen als dood beschouwt en ze als dood behandelt.

In zekere zin zijn, zoals God het rekent, de oude levenswijze, de oude mens, het lichaam van de zonde gedood. Wat God betreft zijn we ervan bevrijd en hebben we geen enkele verplichting om eraan te gehoorzamen. Het heeft geen aanspraak op ons. Maar in het dagelijks leven blijven we voortdurend ons eigen behoud bewerken met vrees en beven, terwijl God in ons blijft werken:

Daarom, mijn geliefden, zoals u altijd gehoorzaam geweest bent, niet alleen zoals in mijn aanwezigheid, maar nu veelmeer in mijn afwezigheid, werk aan uw eigen zaligheid met vrees en beven, want het is God, Die in u werkt zowel het willen als het werken, naar Zijn welbehagen.

FILIPPENZEN 2:12-13

Dit zijn enkele gedragingen die ongetwijfeld deel uitmaakten van de levenswijze van de christenen in Kolosse voordat ze christen werden. Hij zegt dat deze dingen afgesneden moeten worden, dat deze dingen gedood moeten worden, dat deze dingen volledig uit je leven losgesneden moeten worden. In vers 6 staat:

Door deze dingen komt de toorn van God over de ongehoorzamen. In deze dingen hebt ook u voorheen gewandeld, toen u in die dingen leefde.

KOLOSSENZEN 3:6-7

Dat wil zeggen: u wandelde in ongehoorzaamheid.

Toen je in deze gedragingen leefde, wandelde je in ongehoorzaamheid. Maar Gods toorn is al over zulke levenswijzen uitgesproken. Daarom hebben christenen die natuurlijk afgezworen en opzijgezet, en doen ze die dingen niet meer.

3

Ook innerlijke zonden afleggen

Maar in vers 8 voegt hij nog iets aan de lijst toe. Hij zegt:

Maar nu, legt ook u dit alles af, namelijk toorn, woede, slechtheid, laster, en schandelijke taal uit uw mond.

KOLOSSENZEN 3:8

Waarschijnlijk hadden de christenen aan wie hij schrijft de ontucht in hun leven al opgegeven. Je leest af en toe wel over gevallen van ontucht in de gemeente. Zo was er in Korinthe, in 1 Korinthe hoofdstuk 5, een geval van ontucht in de gemeente. Maar ik denk dat ontucht binnen de christelijke gemeenschap zo sterk werd afgekeurd dat het over het algemeen niet werd getolereerd. Waarschijnlijk was het ook niet iets waar christenen zich vaak mee inlieten, zeker niet zoals het onder de heidenen gebruikelijk was.

Ik denk dat de gemeente in Korinthe een uitzondering was, want Paulus is ontzet dat ze ontucht in hun midden tolereren. Hij zegt zelfs dat het om ontucht gaat die zelfs de heidenen verwerpelijk vinden. Die gemeente is dus ongewoon verdraagzaam tegenover zonde, en ze hebben één ontuchtleger in hun midden. Ik denk dat de gemeente in Kolosse waarschijnlijk bestond uit christenen die ontucht en de grovere vormen van seksueel wangedrag hadden afgezworen, want dat hoorde bij christen worden. Je bekeert je van zonde.

Maar Paulus bespreekt nu dingen waaraan sommige christenen nog steeds toegeven, ook al zouden ze zich nooit seksueel verontreinigen. Het gaat om enkele van die andere dingen, de meer innerlijke, geestelijke soorten zonden. Hij zegt:

Maar nu moeten jullie ook al die dingen loslaten.

Vers 8:

Boosheid, woede, kwaadaardigheid, godslastering en vieze taal uit je mond. En lieg niet tegen elkaar.

4

Boosheid, kwaadaardigheid en laster

Dit zijn voornamelijk zonden die via de tong tot uiting komen. Vuile taal, godslastering en liegen zijn zeker zonden van het spreken. We kunnen niet beweren dat boosheid, toorn en kwaadaardigheid noodzakelijkerwijs tot het spreken beperkt blijven. Maar het is zeker niet ongebruikelijk dat boze mensen hun boosheid meer in woorden dan in daden uiten.

Boosheid is de innerlijke ergernis, de innerlijke haat tegen degene of datgene waarop je boos bent. Toorn is dan meer de uiterlijke uiting daarvan in een of andere vorm, misschien met woorden of zelfs met geweld. Maar zowel de boosheid in het hart als de toorn, die daar de uiting van is, moeten we wegdoen. We mogen boosheid niet tolereren. We moeten die dingen wegdoen. Paulus zegt hetzelfde in Efeze wanneer hij spreekt over het afleggen van de oude mens. In Efeze 4 noemt hij boosheid en toorn als dingen die afgelegd moeten worden.

Kwaadaardigheid is eenvoudigweg haat, haat koesteren tegen iemand. En godslastering is een woord dat gewoonlijk betrekking heeft op het belasteren van God. Meestal wordt het woord godslastering in de Schrift met betrekking tot God gebruikt. Maar soms wordt het gebruikt voor laster tegen iets of iemand anders dan God. Stefanus werd bijvoorbeeld gestenigd omdat hij ervan werd beschuldigd Mozes en de tempel te lasteren. Hij lasterde de tempel en Mozes. Godslastering verwijst dus niet alleen naar het belasteren van God. Het kan ook tegen anderen of andere dingen gericht zijn. En in dit geval is het heel goed mogelijk dat hij doelt op lasterlijke taal tegen mensen. Maar hij zou ook kunnen doelen op godslastering in de meer gebruikelijke betekenis. In het boek Openbaring lezen we dat dit woord wordt gebruikt voor wat het beest doet. Hij lastert de bewoners van de hemel. Welnu, de

bewoners van de hemel zouden de Vader, de Zoon en de Heilige Geest kunnen zijn. Maar in Openbaring zijn er veel meer bewoners van de hemel dan alleen Zij. Er is een ontelbare menigte in de hemel. En wanneer er staat:

En het opende zijn mond om God te lasteren, om Zijn Naam te lasteren en Zijn tent en hen die in de hemel wonen.

OPENBARING 13:6

dan klinkt het alsof het om meer gaat dan alleen godslastering tegen God Zelf, maar ook om lasterlijke taal tegen Gods volk. Hoe dan ook, dit zijn dingen die geen enkele plaats mogen hebben in de manier waarop je spreekt.

5

Woorden die anderen opbouwen

Lieg niet tegen elkaar, aangezien u de oude mens met zijn daden uitgetrokken hebt,

KOLOSSENZEN 3:9

zegt hij.

Verderop, in Kolossenzen 4:6, in het volgende hoofdstuk, zal hij zeggen:

Laat uw woord altijd aangenaam zijn, met zout smakelijk gemaakt, opdat u weet hoe u iedereen moet antwoorden.

KOLOSSENZEN 4:6

Dus in Kolossenzen 3:8 zegt hij dat je vuile taal moet wegdoen. En in Kolossenzen 4:6 zegt hij dat je woorden vol genade moeten zijn. [Vertalersnoot: de spreker gebruikt een Engelse vertaling met 'with grace', letterlijk 'met genade'. De hierboven aangehaalde

Nederlandse vertaling heeft ‘aangenaam’.] Deze twee verzen samen, of de gedachte die erin staat, vinden we in één vers samengebracht in de parallelle passage in Efeze 4. In Efeze 4:29 zegt Paulus:

Laat er geen vuile taal uit uw mond komen, maar wel iets goeds, wat nuttig is tot opbouw, opdat het genade geeft aan hen die het horen.

EFEZE 4:29

Je woorden moeten dus vol genade zijn. Ze moeten zelfs genade aan andere mensen schenken. Wanneer je spreekt, zouden mensen genade moeten ontvangen door wat je zegt. Het moet opbouwend zijn. Het moet dienen tot opbouw en nuttig zijn. Dat vereist natuurlijk dat we onze mond niet gebruiken voor dingen die vuil en ongepast of verdorven zijn.

Paulus legt hier behoorlijk veel nadruk op zonden van de mond, zonden in ons spreken. De eerdere lijst in vers 5 bestond grotendeels uit zonden die met seksuele onreinheid te maken hebben, en deze zonden worden gemakkelijk als kwaad herkend. Zodra we een Bijbels wereldbeeld hebben, zodra we ons een Bijbelse moraal eigen hebben gemaakt, weten we dat hebzucht, het begeren van de vrouw van een naaste en overspel zondig zijn. Zelfs als we niet meer kennen dan de Tien Geboden.

6

Roddel en liefdeloos spreken

Maar zonden in ons spreken worden vaak over het hoofd gezien. En christenen kunnen soms zo onvriendelijk spreken, of ze nu roddelen of anderen terechtwijzen. Er is trouwens niets mis met terechtwijzing als die in liefde wordt gegeven. We behoren de waarheid in liefde te spreken. Maar vaak hebben zelfs christenen, wanneer ze iemand terechtwijzen of ergens op aanspreken, iets scherp in hun stem en in hun houding. En er klinkt wat sarcasme in door, of iets anders waaruit blijkt dat hun spreken niet door liefde wordt gedreven.

Tegen deze zonden wordt in de gemeente maar heel zelden tucht uitgeoefend. Ik ken daadwerkelijk gemeenten die iemand die ontucht pleegt onder tucht stellen. Er zijn er niet genoeg die dat doen, maar ik ken er een paar die het doen. Maar ik heb nog nooit een gemeente gezien die iemand die roddelt onder tucht stelt. Ik weet niet precies waarom. Misschien wordt er in de Schrift niet zo vaak over roddel gesproken als over ontucht, maar over roddel wordt vaker gesproken dan over de meeste zonden. Roddel wordt vaak in de Schrift genoemd. Het is kwaadspreken over iemand achter zijn rug. Dit gebeurt voortdurend in gemeenten. Ik heb nog nooit gehoord van een gemeente die tegen dit gedrag tucht zou uitoefenen, terwijl ze in sommige gevallen wel tucht zouden uitoefenen tegen ontucht. Dat geeft aan dat we voor sommige zonden gevoeliger zijn dan voor andere.

En wat Paulus hun in eerste instantie zegt, is: natuurlijk moet je zonden als ontucht en onreinheid en hartstochten en begeerte en kwade verlangens afleggen. Maar laten we nu ook gevoeliger worden voor zonde. Laten we niet alleen kijken naar de vraag of we ons morele leven hebben opgeschoond. Laten we nu kijken naar wat er uit onze mond komt.

Jezus zei:

Adderengebroed! Hoe kunt u goede dingen spreken, terwijl u slecht bent? Want uit de overvloed van het hart spreekt de mond.

MATTHEÛS 12:34

En God zal oordelen naar het hart. De gemakkelijkste manier om iemands hart te beoordelen, is zijn spreken te beoordelen. Nu zeg je misschien: 'Nou, ik wil niet dat mensen mij beoordelen op wat ik zeg.' Nou, praat dan niet. Want Jezus zei dat je beoordeeld zult worden op de dingen die je zegt. Niet alleen door mensen, maar door God.

Maar Ik zeg u dat de mensen van elk nutteloos woord dat zij zullen spreken, rekenschap moeten geven op de dag van het oordeel.

MATTHEÛS 12:36

Waarom? Ik dacht dat ik door geloof behouden was. Waarom zou ik verantwoording moeten afleggen over mijn woorden? Het is de gemakkelijkste manier om te laten zien of ik geloof heb of niet. Het is de gemakkelijkste manier om te laten zien wat er in mijn hart is. Jezus zei:

Waar het hart vol van is, loopt de mond van over. Je mond spreekt uit wat er in je hart leeft.

De snelste manier om goed te doorgronden wat er in iemands hart leeft, is luisteren naar wat iemand zegt, en naar de toon enzovoort, binnen de context waarin hij het zegt.

7

Een veranderd hart en oude spreekgewoonten

Natuurlijk geeft Paulus aan dat we allereerst de boosheid en de toorn en de kwaadaardigheid moeten wegdoen. Dat zijn de eerste dingen die hij noemt, omdat dat de drijfveren en de emoties zijn die leiden tot kwaadsprekerij en roddel en liegen tegen mensen, enzovoort. Deze dingen komen voort uit minachting in het hart. En dus zegt Paulus dat je het hart moet reinigen, en daarmee ook die dingen moet wegdoen die spreekgewoonten zijn geworden.

Je kunt werkelijk op een punt komen dat je iemand niet meer haat, maar nog steeds op dezelfde manier over hem praat als toen je hem haatte. Ik heb mensen gekend — en eerlijk gezegd ben ik daar zelf ook een van, denk ik. Ik denk niet dat dit nog steeds zo is, maar ik kan me een tijd herinneren, eerder in mijn leven als christen, in mijn eigen leven. En ik heb zeker ook andere mensen gekend bij wie dat zo was. In mijn vleselijke leven had ik geleerd om respectloos tegen mijn ouders te spreken. Mijn vader was een heel passieve man. Bij een bepaald soort persoonlijkheid kom je gemakkelijk weg met kleine steken onder water en sarcastische opmerkingen, omdat zulke mensen nooit iets terugdoen. En mijn vader was zo iemand. Ik had de neiging om respectloos tegen hem te spreken. Mijn broer en mijn zus ook. Het werd gewoon de norm.

Er zijn ongetwijfeld momenten in mijn aardse leven geweest waarop ik echt boos was op mijn vader, omdat hij niet deed wat ik wilde dat hij deed, of omdat hij me geen toestemming gaf om dingen te doen. Met dat soort taal kwam ik weg. Het kwam voort uit een slecht hart, en ik werd er nooit voor gestraft, dus het werd een patroon. Maar er kwam een tijd dat ik helemaal geen kwade gevoelens meer had. Ik zou trouwens nooit zeggen dat ik mijn hele leven kwade gevoelens tegenover mijn vader heb gehad. Ik heb nooit zo'n vijandigheid tegenover hem gevoeld, maar er waren momenten waarop ik erg boos op hem was omdat hij me mijn zin niet gaf. Op zulke momenten was het het gemakkelijkst om er een onvriendelijke opmerking uit te gooien, omdat ik ermee wegkwam als ik dat deed.

Nadat ik God serieus was gaan nemen en mijn hele leven in overeenstemming met God wilde brengen, was de manier waarop ik tegen mijn vader sprak het laatste wat echt geheiligd werd. Nou, dat moet ik niet zeggen. Ik weet niet zeker of alles geheiligd is, maar het stond zeker ver onderaan de lijst. Lang nadat ik in de meeste opzichten een godvruchtig leven leidde in mijn denken en doen, en ik geen vijandigheid tegenover mijn vader voelde, waren er nog steeds gewoonten in de manier waarop ik tegen hem sprak. Dat kleine steekje, dat kleine sarcastische trekje of wat dan ook, dat echt niet weergaf wat er in mijn hart leefde. Het was gewoon een gewoonte. Het gaf ongetwijfeld weer wat er vroeger in mijn hart leefde.

Maar in relaties ontwikkel je vaste manieren om met elkaar om te gaan, die niet meteen verdwijnen wanneer de redenen ervoor verdwenen zijn. De reden dat je zo tegen iemand praat, is dat je die persoon echt haatte, of echt boos op die persoon was,

of echt op die persoon neerkeek. Nu ben je christen en denk je niet meer zo over die persoon, maar je bent gewoon gewend om grappen over die persoon te maken.

In de meeste kringen waarin ik verkeer heb, was er altijd wel minstens één persoon die een gemakkelijk doelwit was voor kleine steekjes en grapjes en sarcastische opmerkingen enzovoort, omdat die persoon het gewoon over zich heen liet komen en niets terugdeed. Die slechtheid in het hart van de mens zoekt graag een doelwit om te laten zien hoe gevat je kunt zijn met je kritiek en je sarcastische opmerkingen en de grappen die je over iemand maakt. En je hebt iemand nodig die het slachtoffer wordt.

Wanneer je de gewoonte ontwikkelt om zo tegen iemand te praten, kan er een moment komen waarop je er echt van overtuigd raakt dat dat verkeerd is, en je echt zegt: 'Ik wil deze persoon geen pijn doen. Ik mag deze persoon. Ik houd van deze persoon.' Maar nadat je hart veranderd is, moet je ook de gewoonte veranderen. Daarom zegt Paulus tegen ons dat we niet alleen de boosheid en de toorn en de kwaadaardigheid moeten wegdoen, maar ook de spreekgewoonten die ooit door boosheid en toorn en kwaadaardigheid werden ingegeven.

Het is niet vanzelfsprekend dat je altijd tegen mensen zult spreken zoals het hoort als je de boosheid, de toorn en de kwaadaardigheid wegdoet. Je moet namelijk ook kijken naar je gedragingen, je gewoonten. Gewoonten zijn moeilijk af te leren, maar ook die gewoonten moeten worden doorbroken. Wanneer je de boosheid en de toorn en de kwaadaardigheid kwijtraakt, ben je de wortel kwijtgeraakt, maar er staat nog steeds een dode boom die omgehakt moet worden. Dat is de manier waarop je gewend bent geraakt om met die persoon om te gaan, of zoiets. Je moet ook die zonden van de mond, van het spreken, wegdoen.

8

De nieuwe mens als lichaam van Christus

Hij zegt in vers 9:

Lieg niet tegen elkaar, aangezien u de oude mens met zijn daden uitgetrokken hebt, en de nieuwe mens aangetrokken hebt, die vernieuwd wordt tot kennis, overeenkomstig het beeld van Hem Die hem geschapen heeft.

KOLOSSENZEN 3:9-10

— de nieuwe mens —

Daarbij is niet Griek en Jood van belang, besnedene en onbesnedene, barbaar en Scyth, slaaf en vrije, maar Christus is alles en in allen.

KOLOSSENZEN 3:11

Als we in de hele Schrift geen andere uitspraken over de nieuwe mens hadden, zouden we alleen al uit deze passage kunnen afleiden wat Paulus bedoelt wanneer hij zegt: ‘de nieuwe mens’. Hij heeft het niet over iets in mij, een nieuw ik of een nieuwe natuur. Hij verwijst hier naar iets wat we uit andere plaatsen in de Schrift kennen als het lichaam van Christus. Waarom? Nou, hij noemt de nieuwe mens, zoals in vers 11:

waar er geen onderscheid is tussen Grieken en Joden, besneden en onbesneden mensen.

[Vertalersnoot: de Engelse aanhaling gebruikt hier ‘where’, letterlijk ‘waar’. De hierboven aangehaalde Nederlandse vertaling heeft ‘Daarbij’.]

Waar is dat? Waar bestaan alle onderscheidingen naar ras en maatschappelijke status en godsdienst, vroegere godsdienstige verbondenheid — waar bestaan die onderscheidingen niet meer? In Christus, in het lichaam van Christus, in de gemeente. En dus is het duidelijk dat de nieuwe mens de gemeente is. We kunnen dat

zelfs duidelijk zien door deze uitspraak naast een uitspraak te leggen die we al in Galaten 3 hebben gezien. Hier in Kolossenzen zegt hij dat er in de nieuwe mens geen onderscheid is tussen Grieken en Joden, besneden en onbesneden mensen, slaven en vrije mensen.

In Galaten 3, in vers 28, zegt hij:

Daarbij is het niet van belang dat men Jood is of Griek; daarbij is het niet van belang dat men slaaf is of vrije; daarbij is het niet van belang dat men man is of vrouw; want allen bent u één in Christus Jezus.

GALATEN 3:28

Alleen zegt hij hier:

In Christus Jezus.

Christus Jezus is de nieuwe mens. In Christus is er geen onderscheid. Dat wil zeggen: in de gemeente, in het lichaam van Christus, heeft iedereen dezelfde status. Of ze nu besneden zijn of niet, of ze nu Joods bloed hebben of helemaal geen Joods bloed hebben, of ze nu iemands slaaf zijn of de eigenaar van slaven. Het maakt geen enkel verschil. In het lichaam van Christus staat iedereen op gelijke voet. Iedereen is gelijk.

Niet iedereen heeft dezelfde functie. Twee mannen in de gemeente kunnen gelijk zijn in Gods ogen, maar de een kan de schoonmaker zijn en de ander de voorganger. Functies zijn niet allemaal onderling uitwisselbaar. Functies horen bij gaven en roepingen. Er zijn verschillende gaven en verschillende roepingen, maar er is maar één niveau van status. Degene die voorganger in de gemeente is, heeft voor God geen hogere status dan degene die schoonmaker is. Hij heeft een andere taak te doen. Er zijn momenten waarop de schoonmaker zich moet houden aan de beslissingen die de voorganger neemt, omdat de voorganger misschien leidinggeeft aan de hele gemeente waarvan de schoonmaker lid is. Maar dat betekent nog steeds niet dat de voorganger voor God een hogere status heeft. Hij doet gewoon een taak. Hij vervult gewoon een dienst die God hem te doen heeft gegeven, een dienst die bestaat uit leidinggeven.

Maar het punt dat ik maak, is dat wat over de nieuwe mens wordt gezegd, hetzelfde is als wat over het lichaam van Christus wordt gezegd. Binnen deze nieuwe mens bestaat er geen onderscheid tussen Jood en heiden, of wat voor onderscheid dan ook.

9

De schepping van de nieuwe mens

Sommige mensen hebben moeite gehad met de gedachte dat de nieuwe mens Christus is, omdat er in vers 10 over de nieuwe mens staat:

en de nieuwe mens aangetrokken hebt, die vernieuwd wordt tot kennis, overeenkomstig het beeld van Hem Die hem geschapen heeft. Daarbij is niet Griek en Jood van belang, besnedene en onbesnedene, barbaar en Scyth, slaaf en vrije, maar Christus is alles en in allen.

KOLOSSENZEN 3:10-11

Dat wil zeggen: God, Die de nieuwe mens heeft geschapen. Maar Jezus is niet geschapen, toch? Jezus is eeuwig. Hij is God. Hij is geen geschapen wezen. Hoe zou Paulus hier dan naar Jezus of naar Christus kunnen verwijzen als de nieuwe mens en kunnen zeggen dat Hij geschapen is?

Heel eenvoudig: hij verwijst niet naar Christus in Zijn eeuwige bestaan. Hij verwijst naar de vorming van het lichaam van Christus, de vorm waarin Christus nu deze wereld bewoont in de leden van Zijn lichaam. Dat kunnen we duidelijk zien, omdat hetzelfde woord, 'geschapen', hiervoor wordt gebruikt in Efeze 2:15, dat we eerder hebben gezien:

heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees tenietgedaan, namelijk de wet van de geboden, die uit bepalingen bestond, opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwe mens zou scheppen en zo vrede zou maken,

EFEZE 2:15

Dat wil zeggen: hij heeft het over de schepping van het lichaam van Christus. Hij schept de nieuwe mens.

Het lichaam van Christus werd geschapen toen Jezus naar de hemel opvoer en Zijn Geest neerzond, zodat Hij het Hoofd werd van een lichaam met vele leden. Die situatie bestond niet voordat de Heilige Geest vanuit de hemel werd gezonden toen Jezus opvoer. Christus bewoont de wereld vandaag in de vorm van Zijn lichaam, de gemeente. Dit is een geschapen geheel. Jezus Zelf is, wat Zijn eeuwige wezen betreft, geen geschapen wezen. Maar de gemeente in haar huidige vorm werd op een bepaald moment in de tijd geschapen, en zij werd door God geschapen om vernieuwd te worden.

Hij zegt:

de nieuwe mens wordt vernieuwd door kennis.

10

Vernieuwing van het denken

Daarom volgt er ander gedrag, omdat we andere kennis hebben dan we daarvoor hadden. Toen we niet in Christus waren, toen we in Adam waren, verkeerden we in het duister. Onze kennis was beperkt, ernstig beperkt. We namen beslissingen op basis

van gezond verstand, of misschien op basis van onze afwijzing van gezond verstand. Misschien namen we beslissingen uitsluitend op basis van onze driften en onze begeerten. Of misschien deden we dat op basis van ons geweten, hoe slecht geïnformeerd dat ook was. Maar wanneer we tot Christus komen, worden we veranderd door de vernieuwing van ons denken. Deze verandering in onze kijk op goed en kwaad bepaalt ons nieuwe gedrag. Het is de keuze om de dingen te zoeken die boven zijn. Die keuze maakt deel uit van de vernieuwing van onze denkprocessen, die het gedrag bepalen dat uit ons voortkomt.

In Efeze, in de parallelle passage over de oude mens en de nieuwe mens in Efeze 4, zegt hij het in vers 22 tot en met 24 zo:

namelijk dat u, wat betreft de vroegere levenswandel, de oude mens aflegt, die te gronde gaat door de misleidende begeerten, en dat u vernieuwd wordt in de geest van uw denken, en u bekleedt met de nieuwe mens, die overeenkomstig het beeld van God geschapen is, in ware rechtvaardigheid en heiligheid.

EFEZE 4:22-24

Let erop dat hij midden in die bespreking van het afleggen van de oude mens en het aandoen van de nieuwe zegt dat we vernieuwd moeten worden in de geest van ons denken. Hetzelfde als waar hij het in Kolossenzen over heeft wanneer hij zegt:

de nieuwe mens wordt vernieuwd door kennis.

Dat vindt plaats in het denken. Het denken wordt vernieuwd. Of zoals het in Romeinen 12 staat:

En word niet aan deze wereld gelijkvormig, maar word veranderd door de vernieuwing van uw gezindheid om te kunnen onderscheiden wat de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is.

ROMEINEN 12:2

Het denken is het eerste wat moet veranderen nadat de toestand van de relatie met God door bekering en wedergeboorte veranderd is. Het eerste wat moet veranderen, is het denken. Dat is het voornaamste onderscheidende kenmerk van de nieuwe mens tegenover de oude mens. De oude mens denkt op een bepaalde manier. De nieuwe mens heeft een nieuw denken en wordt voortdurend vernieuwd en veranderd. Dat gebeurt zowel bij ieder afzonderlijk als bij het geheel. Paulus zei in Efeze 4 dat de gemeente opgroeit tot een volwassen man.

Dit is dus hoe Paulus denkt. Voor sommigen van jullie is dit misschien een vreemde gedachte. Misschien ook niet. Misschien is het een heel vertrouwde gedachte voor je. Maar ik kan me herinneren dat dit hele idee zo'n dertig jaar geleden beslist nieuw voor mij was. Ik was toen al vele jaren christen. Het ging om het lichaam van Christus als één geheel, één mens, een nieuwe mens die Paulus met Christus vereenzelvigde. Ik kan me herinneren hoeveel moeite ik had om dat idee te begrijpen. Daarom heb ik er zo uitvoerig bij stilgestaan.

11

Geen onderscheid naar afkomst of godsdienst

Over het lichaam van Christus, of de nieuwe mens, zegt hij in vers 11 het volgende: geen onderscheid is tussen Grieken en Joden, klinkt het bijna als een overbodige herhaling wanneer hij vervolgens zegt:

besneden of onbesneden.

Gewoonlijk komt besneden en onbesneden op hetzelfde neer als Grieks of Joods. Toch denk ik niet dat hij in herhaling valt. Ik denk dat hij wat hij zegt verder uitbreidt.

Allereerst is er geen onderscheid naar ras, maar zelfs onder de heidenen waren er sommigen die besneden waren omdat ze proselieten van het jodendom waren. Zoals de Jood niet op de heiden mocht neerkijken, zo mocht ook de besneden heiden, de proseliet, niet op de onbesneden heiden neerkijken. Noch het feit dat iemand besneden was en tot het Joodse geloof behoorde, noch het feit dat iemand tot het Joodse ras behoorde, zou ook maar iets betekenen.

Als we het tegenwoordig over Joden hebben, zijn we echt vaag in de manier waarop we die term gebruiken. Sammy Davis junior was een Jood. Hij was niet als Jood geboren; hij had zich bekeerd. Hij is een proseliet. Maar hij was geen Jood in de zin waarin Abraham, Izak en Jakob als Joden zouden worden beschouwd, of waarin Jezus als Jood werd beschouwd, want Jezus was van geboorte een Jood. Iemand kan naar ras een Jood zijn, en zelfs dan is hij misschien niet uit overtuiging een Jood. De meerderheid van de mensen die in dit land en in Israël als Jood geboren worden, gelooft niet in het jodendom. Sterker nog, een heel, heel groot percentage van de hedendaagse Joden is atheïst. Deze mensen zouden naar ras Joden genoemd worden, maar ze zouden nauwelijks naar godsdienst Joden genoemd kunnen worden.

Sammy Davis junior is een voorbeeld van een man die naar ras geen Jood was, maar hij werd een Jood genoemd omdat hij het Joodse geloof aanhing. Wat Paulus zegt, is dat het geen enkel verschil maakt hoe je een Jood definieert, naar ras of naar godsdienst. Er is geen onderscheid tussen degene die als Jood wordt aangemerkt en degene die dat niet wordt. Er is geen Jood of heiden, dat is het onderscheid naar ras. Er is geen besneden of onbesneden, een onderscheid in godsdienstige praktijk, omdat zelfs sommige heidenen besneden konden zijn, en de meesten dat natuurlijk niet waren. Maar ook het aanhangen van het jodendom betekent niets.

12

Grieken, barbaren en Scythen

Dan gaat hij verder, vooral met betrekking tot onbesnedenen. Ik denk dat hij die term uitpakt en enkele onderdelen ervan benoemt. Onder de onbesneden mensen waren ook barbaren en Scythen. De term onbesneden zou in het algemeen gewoon naar heidenen verwijzen, ook naar Grieken. Maar in de Griekse denkwereld van de oudheid waren er Grieken, en daarnaast waren er barbaren. Beide vielen onder de categorie onbesnedenen.

Al sinds de tijd van Alexander de Grote in de vierde eeuw voor Christus was barbaar een term voor degenen die Alexander nooit had overwonnen. Toen Alexander de wereld rond de Middellandse Zee veroverde, legde hij de Griekse taal en de Griekse cultuur op aan alle landen die hij veroverde. Hoewel veel van die landen hun eigen

dialecten als extra taal behielden, spraken ze allemaal officieel Grieks en namen ze Griekse gebruiken over. Alexander en zijn opvolgers dwongen dat af. De Joden verzetten zich hier sterk tegen, maar zelfs hun werd het met geweld opgelegd tijdens de Makkabese periode, of in elk geval voorafgaand daaraan, toen ze zich daarvan onafhankelijk maakten.

Maar er waren altijd mensen in Europa, vooral in Noord-Europa, die Alexander nooit echt had bereikt. Ze spraken geen Grieks. Ze hadden geen Griekse gebruiken. In het taalgebruik van de heidenen in Paulus' tijd was iedereen die een heiden was, Grieks sprak en in het door Alexander veroverde gebied had gewoond, een Griek. Het kon een Romein zijn, een Galatiër, een Kolossenzenaar of iemand anders. Maar hij was een Griek, omdat hij qua cultuur en taal Grieks was. Iedereen die geen Grieks sprak, was een barbaar.

Wanneer Paulus 'onbesneden' zegt, zou natuurlijk de meerderheid van de onbesneden mensen daar in Kolosse als Grieken worden beschouwd, in de zin dat ze Grieks spraken. De brief was in het Grieks geschreven. Er wordt aangenomen dat ze Grieks spraken en een Griekse cultuur hadden. Maar onder de onbesnedenen kijkt God zelfs niet neer op de barbaren. De Jood zou kunnen neerkijken op de heidenen. De besneden heidenen zou kunnen neerkijken op de onbesneden heidenen. De onbesneden Griek zou kunnen neerkijken op de barbaren. Maar God staat al dat neerkijken op anderen niet toe. In Gods ogen heeft de onbesneden Griek bij God geen andere status dan de onbesneden barbaar in Christus. En hij gaat verder en zegt:

Of zelfs Scythen.

Als je de maatschappelijke ladder wilt afdalen, daal dan af tot de laagste trede van verachting. De Scythen waren erger dan de gewone barbaren. Ze waren barbaren, maar ze waren het ergste soort barbaren. Ze waren wreed en werden gehaat en gevreesd, vooral in vroegere eeuwen. Onder de godvruchtige mensen werden de Scythen gevreesd en gehaat. Niet gehaat in de zin dat christenen hen zouden haten, maar ze waren verfoeilijker dan barbaren.

Dus Paulus zegt in feite: welke scheidslijnen je ook tussen groepen trekt, op grond van ras of godsdienst, of zelfs de verschillende gradaties van verachting waarmee men op verschillende heidenen neerziet, het doet er niet toe. Allen zijn gelijk in Christus. Als

ze in Christus zijn, zijn ze allemaal één en is er geen onderscheid naar ras of enig ander soort onderscheid.

13

Gelijke waarde, verschillende taken

Hij noemt ook:

‘Slaaf of vrij.’ Mogelijk omdat Onesimus, een slaaf, deze brief samen met de brief aan Filemon bij zich had. Het is mogelijk dat Paulus ook deze andere groep wilde benadrukken. Maar we kunnen niet zeker weten of dat zijn reden is, want hij maakt dat punt ook in Galaten, en die brief werd niet door Onesimus bezorgd. Hij zegt ook:

en de nieuwe mens aangetrokken hebt, die vernieuwd wordt tot kennis, overeenkomstig het beeld van Hem Die hem geschapen heeft. Daarbij is niet Griek en Jood van belang, besnedene en onbesnedene, barbaar en Scyth, slaaf en vrije, maar Christus is alles en in allen.

KOLOSSENZEN 3:10-11

In Galaten voegt hij er ook aan toe:

Daarbij is het niet van belang dat men Jood is of Griek; daarbij is het niet van belang dat men slaaf is of vrije; daarbij is het niet van belang dat men man is of vrouw; want allen bent u één in Christus Jezus.

GALATEN 3:28

Dat is gewoon nog een manier om hetzelfde idee verder uit te werken.

In Christus tellen de verschillen in geslacht, in maatschappelijke klasse, in ras en in het wel of niet naleven van Joodse godsdienstige gebruiken allemaal niet mee. Er is geen groep mensen die in het lichaam van Christus bij voorbaat boven een andere

groep staat. In Gods ogen zijn alle mensen evenveel waard. Hoewel dienaren en meesters evenveel waard zijn, hebben ze niet dezelfde taken in de samenleving. Ook maakt Paulus duidelijk dat vrouwen en mannen verschillende taken hebben, maar dat is geen verschil in waarde of betekenis of iets dergelijks. Het is gewoon een andere opdracht, een andere taak, een andere gave.

14

De houding die bij de nieuwe mens hoort

Vers 12:

Kleedt u zich dan, als uitverkorenen van God, heiligen en geliefden, met innige gevoelens van ontferming, vriendelijkheid, nederigheid, zachtmoedigheid, geduld.

KOLOSSENZEN 3:12

Nu gaat het concreet over het aandoen van de nieuwe mens.

Verdraag elkaar en vergeef de een de ander, als iemand tegen iemand anders een klacht heeft; zoals ook Christus u vergeven heeft, zo moet ook u doen.

KOLOSSENZEN 3:13

Ook in deze opsomming zit een opeenvolging van categorieën. Wanneer hij zegt dat je gedragingen moet aandoen die kenmerkend zijn voor barmhartigheid en vriendelijkheid, gaat dat over algemene liefde en vrijgevigheid tegenover mensen. Over een barmhartig en vriendelijk mens zijn in je houding tegenover andere mensen. Maar dan noemt hij nederigheid, wat duidelijk te maken heeft met je houding tegenover jezelf.

Het is interessant dat wanneer de Bijbel het over je houding tegenover jezelf heeft, altijd deze houding tegenover jezelf wordt bepleit. Toch bepleiten hedendaagse christenen, wanneer ze over je houding tegenover jezelf spreken, in de meeste

gevallen bijna het tegenovergestelde: de noodzaak om niet te gering over jezelf te denken, de noodzaak om geen laag zelfbeeld te hebben. Er zijn tegenwoordig meer boeken van christelijke auteurs verkrijgbaar die een hoge zelfwaardering bepleiten dan boeken die enig Bijbels begrip van zelfwaardering bepleiten, want een hoge zelfwaardering is geen Bijbels begrip. Een lage zelfwaardering wel. De Bijbel bepleit altijd een lage zelfwaardering, nooit een hoge zelfwaardering. En toch schrijven christenen aan de lopende band boeken over de noodzaak van een hoge zelfwaardering. Ik vind maar een paar boeken over nederigheid. De meeste daarvan zijn een eeuw of twee geleden geschreven door andere schrijvers, die niet waren meegesleept door de beweging rond zelfwaardering.

Maar je houding tegenover anderen moet er een van barmhartigheid en vriendelijkheid zijn, met natuurlijk het passende gedrag dat daarmee samengaat. Wat je houding tegenover jezelf betreft: nederigheid. Dan hebben de andere dingen die hij noemt, zachtmoedigheid, geduld, elkaar verdragen en elkaar vergeven, te maken met onze reactie op het gedrag van anderen tegenover ons.

Ik denk dat hij, wanneer hij het over innige barmhartigheid en vriendelijkheid heeft, spreekt over hoe we andere mensen in het algemeen uit eigen beweging benaderen. Maar wanneer hij het heeft over zachtmoedigheid en geduld en elkaar verdragen en elkaar vergeven, spreekt hij over onze reactie op andere mensen. Er bestaat zoiets als ons gedrag uit eigen beweging en ons gedrag als reactie. Deze beide vormen van gedrag tegenover anderen komen voort uit een houding tegenover onszelf: nederigheid.

15

Nederigheid tegenover zelfverheffing

Als je niet nederig van gezindheid bent, kun je alleen maar doen alsof. Maar je zult anderen niet werkelijk kunnen verdragen, niet werkelijk lankmoedig kunnen zijn en anderen niet werkelijk kunnen vergeven. Want nederigheid van gezindheid is eenvoudigweg het fundament voor iedere relatie die naar Gods wil is. Als je niet nederig bent, kun je leren om te doen alsof je vriendelijk bent. Maar je zult je nog

steeds voortdurend ergeren aan mensen die jouw rechten en jouw superioriteit niet erkennen en die zich niet naar jou schikken in alles waarin ze dat volgens jou zouden moeten doen. Want hoogmoed draait om jezelf.

Nederigheid van gezindheid betekent dat ik op een punt kom waarop mijn eigen ik niet in het middelpunt staat. Mijn eigen ik wordt juist zoveel mogelijk buiten beschouwing gelaten. Mijn voorkeuren worden opzijgezet om rekening te houden met andere mensen en met Gods wil. Dat is het christelijke leven zoals het in de Schrift wordt onderwezen, en zoals christenen het de hele kerkgeschiedenis door hebben onderwezen, tot aan onze eigen generatie. Tegenwoordig wordt het tegenovergestelde onderwezen, omdat de kerk tegenwoordig afvallig is, om het maar zacht uit te drukken. En als ik zeg dat de kerk afvallig is, moet ik dat natuurlijk nader bepalen. Ik zou zeggen dat doorgaans de meest zichtbare, meest uitgesproken en allergrootste gemeenten afvallig zijn geworden. Er zijn gemeenten, zelfs enkele grote, maar niet veel, en heel veel kleine, waarvan je niet zou moeten zeggen dat ze afvallig zijn. Ze strijden er nog steeds voor om trouw te zijn aan het Woord van God. Het punt is dat zij niet het gezicht zijn dat de wereld ziet wanneer ze naar de kerk kijkt. De zichtbare kerk die zich daar manifesteert, groot, indrukwekkend, onmiskenbaar aanwezig, op de radio, op de televisie, die de ene bestseller na de andere uitbrengt — die kerk lijkt afvallig te zijn. Ik zou niet zo'n hard oordeel moeten uitspreken, maar zo komt het op mij over. Laat ik het zo maar zeggen, want zij noemen:

Wee hun die het kwade goed noemen en het goede kwaad; die duisternis voorstellen als licht, en licht als duisternis; die bitter voorstellen als zoet en zoet als bitter.

JESAJA 5:20

En er rust in de Bijbel een vloek op degenen die dat doen. [Vertalersnoot: de spreker verwoordt dit vervolgens als 'Vervloekt is hij die het kwade goed noemt en het goede kwaad'. Het aangehaalde Nederlandse vers begint met 'Wee hun'.]

En wanneer iemand een lage zelfwaardering kwaad noemt en een hoge zelfwaardering goed, dan heb je daar afval. Dan rust er een vloek op de kerk. En dat is zichtbaar. Er vinden geen bekeringen plaats. Nogmaals, ik overdrijf hier. Er zijn er een paar.

Iemand stuurde me per e-mail wat statistieken. Ik wou dat ik ze hier voor me had, maar in wezen stond er dat drie procent van de gemeenten in de Verenigde Staten het afgelopen jaar is gegroeid doordat iemand tot bekering kwam. Ik geloof dat twaalf, of misschien iets meer, achttien procent van de gemeenten was gegroeid doordat mensen vanuit een andere gemeente naar hun gemeente waren overgekomen, maar niet door enige bekering. En dan is er dat enorme percentage, zo'n zeventig procent, meen ik, of meer, van de gemeenten dat helemaal niet is gegroeid. En veel gemeenten zijn gekrompen, zijn weggekwijsd.

Er rust geen zegen op de kerk in de Verenigde Staten. Er zijn er een paar, drie procent, die zijn gegroeid doordat iemand daadwerkelijk tot behoud kwam. Dat betekent dat zevenennegentig procent van de gemeenten in de Verenigde Staten, als ze al zijn gegroeid, alleen maar is gegroeid doordat mensen vanuit een andere gemeente naar hun gemeente zijn overgekomen. En de meeste zijn helemaal niet gegroeid. En ik denk dat de meerderheid leden heeft verloren. We hebben dus dit bewijs dat de kerk moet omkeren en het Woord van God moet spreken.

16

Bijbelonderwijs dat levens verandert

Iemand zei onlangs tegen me dat hij er in McMinnville gewoon van onder de indruk was hoeveel mensen er waren die deze school hadden doorlopen en die eensgezind leken te zijn, vurig voor de Heere, en die werkelijk met vrij weinig compromissen leefden. En het leek alsof hij de school daarvoor de eer gaf. Ik zie niet in hoe de school daar de eer voor zou kunnen krijgen. Het is de Bijbel. Het is het Woord van God dat levens verandert. Iedere gemeente zou deze resultaten kunnen zien als ze gewoon de Bijbel zou onderwijzen. Het is alleen zo dat ze die voor een groot deel mijden als de pest.

Wanneer je het Woord van God onderwijst, verandert het Woord van God levens. En de enige reden dat wij op sommige van deze gebieden slagen waar anderen niet slagen, is niet dat wij iets geweldigs doen of bijzondere gaven hebben of iets dergelijks. Het is gewoon dat we de Bijbel lezen. We lezen mensen de Bijbel voor. En het Woord van God

verandert mensen. En dat er zo weinig verandering is bij de mensen in de meeste gemeenten, is volgens mij rechtstreeks toe te schrijven aan het feit dat er in die gemeenten zo weinig uit de Bijbel wordt gelezen of onderwezen.

Want het Woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot op de scheiding van ziel en geest, van gewrichten en merg, en het oordeelt de overleggingen en gedachten van het hart.

HEBREEËN 4:12

maar veel moderne gemeenten willen het geen kans geven, omdat ze denken dat het hun gemeente zal vervelen of aanstoot zal geven. Beide zijn mogelijk. Het is mogelijk dat grote gemeenten, sommige daarvan, kleiner zouden worden als ze het Woord van God zouden onderwijzen. Maar ik weet het niet; sommige zouden niet kleiner worden. In elk geval zouden de mensen die er waren meer worden zoals Paulus hier beschrijft:

Kleedt u zich dan, als uitverkorenen van God, heiligen en geliefden, met innige gevoelens van ontferming, vriendelijkheid, nederigheid, zachtmoedigheid, geduld. Verdraag elkaar en vergeef de een de ander, als iemand tegen iemand anders een klacht heeft; zoals ook Christus u vergeven heeft, zo moet ook u doen.

KOLOSSENZEN 3:12-13

17

Elkaar verdragen en vergeven

Dit is, zoals ik zeg, onze reactie op mensen. Zachtmoedigheid is de gezindheid om niet terug te slaan, om niet op je rechten te staan, om je naar iemand anders te schikken, zelfs wanneer je eigenlijk liever iets anders zou willen. Dat is zachtmoedigheid. Zachtmoedigheid is niet je zin doordrijven, zolang jouw inschikkelijkheid niet vereist dat je compromissen sluit. En lankmoedigheid betekent eenvoudig dat je het met een

goede gezindheid verdraagt wanneer je wordt geprovoceerd. Het houdt verband met ons hedendaagse woord geduld. Er is nog een ander woord in de Bijbel dat met geduld wordt weergegeven en dat meestal volharding betekent. [Vertalersnoot: de spreker onderscheidt hier de Engelse Bijbeltermen ‘longsuffering’ en ‘patience’. De aangehaalde Nederlandse vertaling gebruikt in Kolossenzen 3:12 al ‘geduld’ voor ‘longsuffering’.] Maar deze lankmoedigheid komt overeen met wat wij gewoonlijk bedoelen wanneer we het woord geduld gebruiken. Het is het vermogen om kalm en liefdevol te blijven wanneer je wordt geprovoceerd. Dat is lankmoedigheid.

Elkaar verdragen en elkaar vergeven zijn uiteraard dingen die je moet doen wanneer mensen moeilijk zijn om mee samen te leven. De nieuwe mens aandoen blijkt dus niet alleen uit het uitbannen van ontucht uit je leven, maar ook uit het aannemen van gedrag in relaties dat kenmerkend is voor Christus. Zonder dit leven we niet echt als christenen. Ik zeg niet dat we geen christenen zijn, want dat is aan God om te beoordelen. Maar we leven niet als christenen totdat we ons het gedrag eigen maken dat bij Christus hoort. Hij is de nieuwe mens, en wij doen Hem aan. En met Hem komt Zijn gedrag.

Nu staat er dat we dit doen, dat we elkaar vergeven, in vers 13:

Zoals Christus jullie heeft vergeven, moeten jullie dat ook doen.

Met andere woorden, je volgt Hem na. Hij heeft jou vergeven. Als je op Hem wilt lijken, neem je Zijn gedrag aan: je vergeeft. Vergeef anderen.

18

Liefde als band van de volmaaktheid

En kleedt u zich boven alles met de liefde, die de band van de volmaaktheid is.

KOLOSSENZEN 3:14

Volmaaktheid wordt afgemeten aan liefde. Ze wordt niet afgemeten aan godsdienstige activiteit. Ze wordt zelfs niet afgemeten aan hoe vaak je wel of niet struikelt en terugvalt in het roken van sigaretten. Sommige dingen die de kerk stigmatiseert, zijn niet de dingen waaraan God de hoogste prioriteit geeft. De hoogste prioriteit en het duidelijkste kenmerk van het lijken op Christus is liefde.

In 1 Johannes staat dat

Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit. De vrees houdt immers straf in, en wie vreest, is niet volmaakt in de liefde.

1 JOHANNES 4:18

Maar christenen worden volmaakt in de liefde. Het is een proces dat gaande is, en dat is wat we voortdurend aandoen. [Vertalersnoot: de spreker formuleert dit in het Engels als 'being made perfect', oftewel 'volmaakt worden'. De aangehaalde Nederlandse tekst zegt 'is niet volmaakt'.] Er staat dat liefde de band van de volmaaktheid is. Een band is iets wat samenbindt. Al die andere dingen die hij heeft genoemd, de nederigheid, de goedertierenheid en de lankmoedigheid, worden ongetwijfeld door de liefde samengebonden en volmaakt gemaakt in Gods ogen. Liefde is datgene wat dit gedrag heiligt. Als je iets van dit gedrag vertoont zonder liefde, speel je alleen maar toneel. Je doet alleen maar alsof.

Jezus zei tegen de gemeente van Sardis in Openbaring hoofdstuk 3 dat Hij hun werken kende. Blijkbaar hadden ze enige goede werken. Ze hadden de naam dat ze leefden, blijkbaar omdat ze er uiterlijk geestelijk levend uitzagen. Maar aan het einde van vers 2 zegt Jezus tegen de gemeente van Sardis:

Wees waakzaam en versterk het overige dat dreigt te sterven, want Ik heb uw werken niet vol bevonden voor God.

OPENBARING 3:2

Ze hadden het soort werken dat mensen bij christenen verwachten aan te treffen, en ze hadden de reputatie een levende gemeente te zijn. Maar de werken die ze hadden, waren niet volmaakt voor God. [Vertalersnoot: de Engelse aanhaling heeft 'perfect', oftewel 'volmaakt', waar de aangehaalde Nederlandse vertaling 'vol bevonden' heeft. Hierop berust de woordelijke verbinding met volmaaktheid in deze uitleg.] Betekent dat dat ze er gewoon niet genoeg van deden? Dat denk ik niet. Ik denk dat het betekent dat ze niet werden gedaan in datgene wat ze volmaakt maakt.

Je kunt zachtmoedig zijn of doen alsof je zachtmoedig bent tegenover iemand, zonder van die persoon te houden. Je kunt iemand verdragen zonder van die persoon te houden, maar je kunt dat niet doen op een manier die God behaagt. Je werken van gerechtigheid worden volmaakt voor God doordat ze uit liefde worden gedaan. Denk aan wat Paulus zei:

Al zou ik de talen van de mensen en van de engelen spreken, maar ik had de liefde niet, dan zou ik klinkend koper of een schallende cimbaal zijn geworden.

1 KORINTHE 13:1

Hij zei:

En al zou ik al mijn bezittingen uitdelen tot levensonderhoud van de armen, en al zou ik mijn lichaam overgeven om verbrand te worden, maar ik had de liefde niet, het baatte mij niets.

1 KORINTHE 13:3

Dat klinkt beslist als iets liefdevols om te doen. Maar het kan ook worden gedaan vanuit andere motieven dan liefde, misschien om aandacht te krijgen of om er gunsten voor terug te krijgen. Er zijn andere redenen dan liefde waarom mensen zulke dingen zouden doen. Maar de beste werken die mensen kunnen doen, die christenen kunnen doen, als ze niet in liefde worden gedaan, zegt hij:

En al zou ik de gave van de profetie hebben en alle geheimenissen weten en alle kennis bezitten, en al zou ik al het geloof hebben zodat ik bergen zou verzetten, maar ik had de liefde niet, dan was ik niets. En al zou ik al mijn bezittingen uitdelen tot levensonderhoud van de armen, en al zou ik mijn lichaam overgeven om verbrand te worden, maar ik had de liefde niet, het baatte mij niets.

1 KORINTHE 13:2-3

Het is liefde die christelijke activiteit christelijk maakt. Je kunt christelijke activiteit verrichten zonder liefde, en dan is het geen christelijke activiteit. Het lijkt alleen maar op christelijke activiteit. Wat meer dan wat ook kenmerkend en door en door christelijk is, is liefde. Wanneer liefde al deze andere eigenschappen samenbindt, als dat ene wat ze allemaal kracht geeft, bezielt en motiveert, dan is dat de band die ze volmaakt maakt voor God. Deze dingen zijn volmaakt voor God wanneer ze uit liefde worden gedaan.

19

De vrede van Christus als scheidsrechter

En laat de vrede van God heersen in uw harten, waartoe u ook in één lichaam geroepen bent; en wees dankbaar.

KOLOSSENZEN 3:15

Deze uitspraak luidt: ‘Laat de vrede van God heersen in je hart.’ In sommige handschriften staat ‘de vrede van Christus’. Laat die vrede heersen in je hart. Het woord dat hier met ‘heersen’ wordt vertaald, is geen gewoon woord voor heersen. Het Engelse woord ‘rule’ komt vaak voor in de Schrift, en er zijn verschillende Griekse woorden die zo worden vertaald. Dit is een ongebruikelijk woord. Het is het woord dat verwees naar het optreden van een scheidsrechter bij een wedstrijd.

Ze hadden toen ook al scheidsrechters. Ze hadden sport, ze hadden Olympische Spelen, ze hadden allerlei dingen, en ze hadden juryleden, scheidsrechters die de beslissing namen, die de wedstrijd beslisten. Voor wat een scheidsrechter deed, gebruikte men in het Grieks het woord dat Paulus hier gebruikt. Veel uitleggers zouden zeggen, en volgens mij terecht, dat je het zo zou kunnen vertalen:

laat de vrede van God, of de vrede van Christus, de scheidsrechter zijn in jullie hart.

Wat betekent dat? Het zou een paar dingen kunnen betekenen. Ik zal je eerst vertellen welke uitleg ik minder aannemelijk vind, en daarna zal ik je vertellen wat het volgens mij waarschijnlijk wel betekent. Het zou kunnen betekenen dat in alle relaties, wanneer er een meningsverschil is, misschien tussen jou en iemand anders, jullie allebei ongeveer evenveel recht hebben om je zin te krijgen. Zoals wanneer je een kamer in een studentenhuus deelt en de een met het raam open wil slapen en de ander met het raam dicht. Geen van beiden heeft meer recht dan de ander om zijn zin te krijgen, maar ze willen allebei hun zin krijgen.

Hoe beslis je zoiets? Er is hier een conflict. Het zou kunnen dat hij zegt: laat de vrede van Christus de beslissing nemen, de doorslag geven. Hier is een strijd; hier is een meningsverschil. Laat de vrede van Christus de factor zijn die de uitkomst bepaalt. Met andere woorden, je offert je voorkeur op om de vrede van God, de vrede van Christus, in je relatie met de ander te bewaren. Dat zou betekenen dat je ter wille van de vrede toegeeft aan de ander. Sommigen denken dat Paulus dat bedoelt, en ik zou zeggen dat het niet onmogelijk is dat dit zijn bedoeling is. Maar zijn formulering lijkt mij in een andere richting te wijzen, want hij zegt:

Laat de vrede van God de scheidsrechter zijn in jullie hart, alsof er binnen in het hart beslissingen genomen moeten worden.

20

Open mogelijkheden zijn nog geen roeping

We weten dat we, als we christenen zijn, altijd de wil van God willen doen, maar we weten niet altijd wat de wil van God is. Er zijn momenten waarop we denken: ‘Nou, misschien wil God dat ik dit doe. Aan de andere kant heb ik een uitnodiging om dit te doen, en dat zou de wil van God kunnen zijn. En dan doet zich hier nog een andere mogelijkheid voor, en dat is ook iets goeds, en misschien zou dat de wil van God kunnen zijn. Ik weet het gewoon niet.’

Christenen worstelen vaak met deze kwestie van leiding. Niet omdat er geen deuren openstaan, maar soms staan er te veel open. We kunnen de wil van God niet uitsluitend bepalen op grond van het aantal mogelijkheden dat er is.

Dat heb ik al vroeg in mijn bediening geleerd. Toen ik een tiener was, had ik geen naamsbekendheid en geen gevestigde bediening, maar ik wilde graag onderwijs geven. Zodra ik hoorde dat er ergens een leraar nodig was, stond ik klaar om me aan te melden. Ik wilde gewoon aan de slag in de bediening. Ik maakte er een gewoonte van: als iemand me uitnodigde, kwam ik. Eerlijk gezegd heb ik die gewoonte nog steeds. Tenzij ik al een andere afspraak heb, neem ik bijna elke uitnodiging aan. Dat is niet omdat ik te weinig dingen heb om me bezig te houden. Het is gewoon een drang om te dienen.

Maar ik merkte al vroeg, toen ik negentien was, het volgende. Ik reisde door het land en naar Europa om daar wat werk in de bediening te doen. Overal waar ik kwam, tijdens mijn reis door het land en in Europa, zeiden mensen: ‘Nou, wat zouden we je hier goed kunnen gebruiken. We hebben geen leraren in deze gemeente. We hebben geen leraren in deze stad. Er zijn hier nauwelijks leraren. Wat zou het fijn zijn als je hier kon blijven!’

De eerste paar keer dat ik dat hoorde, dacht ik: ‘Ja, dat klinkt als een goed idee. Ik zou gewoon hier kunnen blijven. Hier is behoefte aan.’ Maar toen ik dat tijdens één reis een keer of twaalf had gehoord, dacht ik: ‘Wacht eens even. Het kan toch niet Gods wil zijn dat ik op al die plaatsen woon. Dat kan ik niet. Er is er maar één van mij.’

Dus hoewel er mogelijkheden zijn, en je zelfs zou kunnen zeggen dat er behoeften zijn, vormen die mogelijkheden en die behoeften op zichzelf geen roeping van God. Hij kan me niet in twaalf verschillende richtingen tegelijk roepen. Al heel vroeg kwam het moment waarop er meer mogelijkheden openstonden dan ik de tijd of de gelegenheid had om erop in te gaan.

Christenen krijgen voortdurend met dit soort dingen te maken, ook als ze niet denken in termen van: 'Waar ga ik een bediening opbouwen?' maar gewoon: 'Moet ik gaan studeren? Moet ik trouwen? Moet ik een loopbaan beginnen? Wat moet ik doen?' Er zijn veel mogelijkheden. Elk daarvan zou het juiste kunnen zijn om te doen, afhankelijk van wat God zegt, maar dat is nu juist de vraag. Wat zegt God? Hoe weet ik dat?

Volgens mij spelen er bij de meeste serieuze christenen op veel momenten in hun leven verschillende mogelijkheden door hun hoofd van wat ze zouden kunnen doen, en die zijn allemaal goed. Elk daarvan zou kunnen zijn wat God wil, maar ze zijn niet allemaal wat God wil. Ze kunnen ze niet allemaal uitvoeren.

21

Gods vrede bij het maken van keuzes

Ik geloof dat Paulus misschien wil zeggen dat, wanneer die verschillende dingen in je hart om voorrang strijden, je de vrede van God de scheidsrechter moet laten zijn en de beslissing moet laten nemen. Er is een mogelijkheid die aanspraak op je maakt. Er is een voorstel dat zich aan je voordoet als een gelegenheid om iets te doen. En je zegt: 'Ik weet niet wat de wil van God is. Het zou dit kunnen zijn, of dat, of iets anders. Ik weet het gewoon niet.' Op zo'n moment moet je de vrede van God de scheidsrechter laten zijn en de beslissing laten nemen.

Met andere woorden, volgens mij moet je zorgen dat je voldoende vrij bent van afleiding en alleen bent met God, en deze verschillende mogelijkheden aan God voorleggen: 'Hier is dit, hier is dat, en dat andere.' Wacht gewoon op God. Ik denk dat het misschien maar kort hoeft; ik weet het niet. Kijk gewoon waarover je meer vrede ervaart.

Onder christenen is er een uitdrukking in ons jargon terechtgekomen die niet in de Bijbel staat, maar die christenen soms gebruiken. Misschien heb je mensen weleens horen praten over een remming ervaren in de Geest: 'Ik stond op het punt dit te doen, maar ik voelde daarbij een remming. Ik ervoer een remming in de Geest.' Dat is geen Bijbelse uitdrukking, maar ze beschrijft waarschijnlijk wel een Bijbelse werkelijkheid. Wat het eigenlijk betekent, is dat ze er niet helemaal vrede over hadden. 'Ik stond op het punt dit te doen, maar ik voelde daarbij gewoon die remming.' Als mensen dat zeggen, bedoelen ze meestal: 'Het voelde gewoon niet voor honderd procent goed. Ik had er geen vrede over.' Zoals ik Paulus begrijp, is dit terecht: God zal mogelijkheden uitsluiten en een keuze maken uit de mogelijkheden die in je hart om voorrang strijden. Dat doet Hij doordat de vrede van God in je hart de beslissing neemt. Bij welke van deze beslissingen voel ik echt geen enkele remming? Hier heb ik echt vrede over.

Dat betekent niet dat je altijd alleen maar doet waar je je prettig bij voelt. Ik geloof dat er nog andere aspecten van leiding zijn. Volgens mij moet je de Schrift raadplegen om te zien of daar een woord van de Heere over te vinden is. Je moet kijken of God daarnaast nog op andere manieren tot je zal spreken. Je moet erover bidden. Het is niet zo dat je automatisch alles doet wat goed voelt. Maar als er verschillende dingen zijn die allemaal juist zouden kunnen zijn, geloof ik dat je vaak beslist door te luisteren naar de vrede van God in je hart daarover. Over welke van die dingen heb je echt vrede, en over welke heb je niet helemaal vrede?

Sommige dingen die je misschien aan het doen bent, lijken goed. Je kunt goed beargumenteren dat het de wil van God zou zijn. Maar de hele tijd, terwijl je die stappen zet en die aanvragen indient, terwijl je die dingen doet, voelt het gewoon niet prettig in je geest. Je schuift het een beetje van je af en denkt er niet aan, omdat je zegt: 'Dit is zoiets goeds. Dit is wat God wil.'

22

Trouwen zonder innerlijke vrede

Ik zal je iets vertellen. De eerste keer ben ik tegen deze raad in getrouwd. Mijn eerste huwelijk was natuurlijk, zoals je weet, een ramp. Maar toen ik mijn vrouw ontmoette, leek ze een godvruchtige vrouw. Alle mensen die in het christelijke woongemeenschapshuis woonden waar zij woonde, zeiden: 'O, ze is een godvruchtige vrouw. Ze houdt van het Woord van God.' En ze mocht me graag. Ze wilde met me trouwen. Ze kwam naar al mijn Bijbelstudies. Ze leek vol ijver te zijn. Elke avond was ze bij een van mijn Bijbelstudies of iets dergelijks. Ze leek gewoon echt vol ijver voor het Woord, en ze wilde met me trouwen. Ze leek een godvruchtige vrouw. Ik vond haar aantrekkelijk. Alles leek te kloppen.

Dus maakten we plannen om te trouwen. Toen het nog ongeveer twee weken duurde tot de bruiloft, werd mijn vrede echt ernstig verstoord. Terugkijkend zou ik zeggen dat het echt was wat mensen een remming in de geest noemen. Ik had er gewoon niet echt vrede over. Maar ik liet dat niet de beslissing voor me nemen. Ik dacht: 'Nou, luister, om het nu af te zeggen... Ik heb deze vrouw beloofd dat ik met haar zou trouwen. Er is echt niets zichtbaars dat ik zou kunnen noemen als reden om het af te breken. Ze had niets verkeerd gedaan of zoiets. Het voelde alleen niet goed in mijn geest.'

Maar ik dacht gewoon: 'Nou, ik heb geen enkel excuus om dit af te breken. Ik heb haar reden gegeven om te verwachten dat we zouden trouwen.' En we hebben het doorgezet en zijn getrouwd. Maar we waren nog geen vierentwintig uur getrouwd of ik wist al dat we een grote fout hadden gemaakt. Maar voor zover ik wist, zat ik er voor het leven aan vast. En zoals je uit mijn getuigenis weet: als ze me uiteindelijk niet had verlaten en er met iemand anders vandoor was gegaan, zou ik vandaag nog steeds met haar getrouwd zijn. Ongelukkig. Heel ongelukkig, om het zacht uit te drukken. Dat is nog zacht uitgedrukt.

Hoe dan ook, wees alert als de vrede van God ontbreekt.

En laat de vrede van God heersen in uw harten, waartoe u ook in één lichaam geroepen bent; en wees dankbaar.

KOLOSSENZEN 3:15

Laat de vrede van God op dit gebied de beslissingen nemen, de scheidsrechter zijn. Je hebt dit voorstel, je hebt dat andere voorstel. Over welk voorstel ervaar je echt de vrede van God? Doe dat dan.

23

Het Woord van Christus en de Geest

Nu is hier nog een manier waarop we leiding van God krijgen. Vers 16:

Laat het woord van Christus in rijke mate in u wonen, in alle wijsheid; onderwijs elkaar en wijs elkaar terecht, met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen. Zing voor de Heere met dank in uw hart.

KOLOSSENZEN 3:16

Denk hier eens over na. Dit lijkt heel, heel sterk op een uitspraak in Efeze hoofdstuk 5, zoals je misschien weet als je Efeze onlangs hebt gelezen. In Efeze hoofdstuk 5, vers 18 en 19, staat:

En word niet dronken van wijn, waarin losbandigheid is, maar word vervuld met de Geest, en spreek onder elkaar met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zing voor de Heere en loof Hem in uw hart,

EFEZE 5:18-19

En daarna bespreekt Paulus nog een paar andere dingen.

Maar de psalmen, lofzangen en geestelijke liederen en het zingen in je hart voor de Heere hebben hier duidelijk hun precieze tegenhanger. Maar er is een verschil. Het verschil is dat deze bezigheid in Efeze, het zingen van psalmen, lofzangen en geestelijke liederen en het zingen in je hart voor de Heere, in Efeze 5 verbonden wordt met vervuld zijn met de Geest. In Kolossenzen wordt die verbonden met het rijkelijk in je laten wonen van het Woord van Christus. Het is alsof Paulus deze twee begrippen door elkaar gebruikt: vervuld met de Geest, vervuld met de woorden van Christus. Laat Hem rijkelijk in je wonen. Rijkelijk duidt niet op een klein beetje, maar op alle rijkdommen van wat Christus gezegd heeft, die een thuis mogen vinden en in je hart mogen wonen. Bedenk dat Jezus in de bovenzaal in Johannes 15 zei:

Als u in Mij blijft en Mijn woorden in u blijven, vraag wat u maar wilt en het zal u ten deel vallen.

JOHANNES 15:7

Hier gaat het om hetzelfde.

Ik wil opperen dat dit gedeelte van Kolossenzen misschien wel Paulus' duidelijkste passage over goddelijke leiding is in al zijn geschriften. Als je ooit belangstelling hebt voor goddelijke leiding, let dan op. Paulus geeft ons de verschillende manieren om te weten wat God wil dat we doen. Eén manier is natuurlijk eenvoudigweg om in liefde te handelen. Zoals hij in vers 14 zegt, moeten we alle zondige gedragingen afleggen, goede gedragingen aandoen en bovenal doen wat liefdevol is.

En kleedt u zich boven alles met de liefde, die de band van de volmaaktheid is.

KOLOSSENZEN 3:14

Als je zegt: ‘Wat wil God dat ik doe?’, kun je dat in veel gevallen eenvoudig beantwoorden door te zeggen: ‘Wat is liefdevol om te doen? Dat is wat Hij wil dat ik doe.’ Maar dat is niet altijd het volledige antwoord. Soms is er namelijk meer dan één ding dat liefdevol zou kunnen zijn, en kun je ze niet allebei doen. Daarom moet je verdergaan. Dus zegt hij:

En laat de vrede van God heersen in uw harten, waartoe u ook in één lichaam geroepen bent; en wees dankbaar.

KOLOSSENZEN 3:15

Je moet altijd doen wat liefdevol is. Laat liefde je gedrag leiden, in het algemeen gesproken. Wanneer het op specifiekere keuzes aankomt, laat de vrede van God dan de beslissing nemen.

Maar nu is er meer.

Laat het woord van Christus in rijke mate in u wonen, in alle wijsheid; onderwijs elkaar en wijs elkaar terecht, met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen. Zing voor de Heere met dank in uw hart.

KOLOSSENZEN 3:16

Dat gebruikt Paulus in wezen als gelijkwaardig aan vervuld zijn met de Geest.

24

Gods leiding door de Schrift

In mijn eigen leven heb ik evenzeer naar goddelijke leiding verlangd als wie dan ook, en ik zou zeggen dat ik die evenveel heb ontvangen als de meesten. Ik heb getuigenissen gelezen van mensen die die op een veel spectaculairdere manier ontvangen dan ik. Als je de getuigenissen leest van sommige van die charismatische mannen, zoals Loren Cunningham bijvoorbeeld, in zijn boek *Is That Really You, God?*, dan werd er iedere keer dat hij een beslissing moest nemen een of ander

bovennatuurlijk profetisch woord gegeven. Zelfs zijn moeder kreeg, toen hij nog een kind was, een profetisch woord om hem te vertellen dat wat geld dat hij verloren had onder een struik lag, verderop om de hoek. En hij ging erheen en haalde het op.

Als je zulke boeken leest, zeg je: 'Wauw, dus dat is wat het is om God te horen. Dat is wat het betekent om leiding van God te krijgen.' Ik wil je vertellen dat dat soms inderdaad is wat het betekent om leiding van God te krijgen. God doet dat. Ik geloof die getuigenissen. Ik geloof dat God mensen werkelijk dat soort leiding geeft. Ik heb zelf ook wel dat soort leiding gehad. Maar ik heb elk moment leiding nodig. Ik heb elk uur leiding nodig, en ik krijg niet elk uur profetische woorden. Ik krijg ze zelfs niet elk jaar. Ik ben geen profeet. Dat is mijn gave niet. Ik krijg niet elk jaar profetische woorden.

Ik heb momenten meegemaakt waarop mensen die profeten waren naar me toe kwamen en me een woord gaven dat werkelijk van God was. Op andere momenten sprak God in mijn hart tot me op een manier die duidelijk een woord van Hem was, waarover ik geen enkele twijfel had. Maar vaak krijg ik die duidelijke indrukken niet. Wanneer ik leiding nodig had, heb ik die in bijna elk geval dat ik me kan herinneren ontvangen. Meestal door het Woord van Christus, doordat woorden uit de Schrift over het betreffende onderwerp in mijn gedachten kwamen.

Er zijn natuurlijk momenten geweest waarop er beslissingen genomen moesten worden waar de Schrift niet rechtstreeks op ingaat, maar niet heel vaak. De meeste keuzes kun je maken op basis van een rangorde van waarden of door een Bijbels beginsel te volgen. Psalm 1 beschrijft iemand die Gods Woord dag en nacht overdenkt:

maar die zijn vreugde vindt in de wet van de HEERE en Zijn wet dag en nacht overdenkt. Want hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, waarvan het blad niet afvalt; al wat hij doet, zal goed gelukken.

PSALMEN 1:2-3

Voor die persoon komt het overdenken van Gods Woord ook in de plaats van het wandelen in de raad van de goddelozen.

Welzalig de man die niet wandelt in de raad van de goddelozen,
die niet staat op de weg van de zondaars, die niet zit op de zetel
van de spotters,

PSALMEN 1:1

Het Woord van God wordt mijn raadgever.

Meestal kon ik de raad die ik van God nodig had rechtstreeks uit de Bijbel halen. De keren dat dat niet kon, kon ik waarschijnlijk op twee handen tellen. Dat komt doordat ik me erop heb toegelegd de Schriften te leren kennen, de Schriften te overdenken en ze voortdurend in mijn gedachten te laten omgaan.

Ik weet nog dat ik, voordat ik een school leidde, in mijn levensonderhoud voorzag met schoonmaakwerk. Meestal waste ik ramen, maar soms deed ik ook ander werk. Ik maakte vloeren en toiletten en dat soort dingen schoon in een natuurvoedingswinkel in Santa Cruz en op een paar andere plekken. Ik vond het prettig omdat ik alleen werkte. Meestal werkte ik wanneer ze gesloten waren. Dan was ik alleen in het gebouw, op handen en knieën vloeren aan het schrobben of ramen aan het schoonmaken met een raamtrekker en zo. Ik werkte bijna altijd alleen en in de stilte. Ik had geen walkman. Er waren toen nog geen walkmans. Zo oud ben ik. Maar wat ik wel had, was mijn geheugen. Wat ik had, waren de Schriften in mijn hoofd. Ik bracht elke dag uren door met het overdenken van het Woord van God. Ik zou niet kunnen tellen hoe vaak God mij concrete, levende woorden voor mijn leven gaf, leiding en raad voor mijn leven. Ik kan me heel goed herinneren dat ik met een schrobborstel op handen en knieën een vloer schrobde en dat God tot mij sprak over grote en wonderlijke dingen die ik niet wist. Maar dat kwam doordat ik de Schriften overdacht op ieder moment dat ik daar de gelegenheid voor had.

Wanneer Paulus zegt:

25

Het Woord diep laten doordringen

Laat de woorden van Christus volop in jullie leven, met alle wijsheid, is dat weer een ander aspect van hoe we de wil van God kennen. De vrede van God geeft de doorslag. Liefde is altijd een bepalende factor bij het nemen van beslissingen. Maar het Woord van Christus, de leringen van Jezus, moeten we volgen. Als we die overdenken, leren we ze niet alleen uit ons hoofd, maar worden ze ons ook in het hart geprent. Overdenken is het proces waarbij je het diep in je hart laat doordringen.

Jezus zei eens tegen Zijn discipelen:

Laat deze woorden tot uw oren doordringen, want de Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen van mensen.

LUKAS 9:44

Hij heeft dat maar één keer gezegd, voor zover ik weet. Maar dat is een interessante uitdrukking. Eigenlijk is het volgens mij, als ik me niet vergis:

diep in jullie oren, Misschien gebruikte Hij de uitdrukking:

diep in jullie oren.

Ik weet het niet meer. Maar waar het om gaat, is dat Hij zei: 'Het is mogelijk dat je Mi hoort en dat het toch nooit echt tot je doordringt.'

Weet je nog, dat zaad dat op de harde grond werd gezaaid, en de vogels die het kwamen opeten? Jezus zei:

Als iemand het Woord van het Koninkrijk hoort en het niet begrijpt, dan komt de boze en rukt weg wat in zijn hart gezaaid was; dat is hij bij wie langs de weg gezaaid is.

MATTHEÛS 13:19

Het is alsof het er nooit geweest is. Ik zou zeggen dat heel, heel veel christenen dat als hun ervaring zouden kunnen beschrijven wanneer ze naar de gemeente gaan of Bijbelonderwijs horen. Het gaat het ene oor in. Het maakt geen grote indruk en binnen een uur of twee is het verdwenen.

Zoals Jakobus zei, is die persoon degene die:

Als iemand immers een hoorder van het Woord is en geen dader, lijkt hij op een man die het gezicht waarmee hij geboren is, in een spiegel bekijkt, want hij heeft zichzelf bekeken, is weggegaan en is meteen vergeten hoe hij eruitzag. Hij echter die zich in de volmaakte wet verdiept, die van de vrijheid, en daarbij blijft, die zal, omdat hij niet een vergeetachtige hoorder geworden is, maar een dader van het werk, zalig zijn in wat hij doet.

JAKOBUS 1:23-25

Hij wil nog eens kijken, moet blijven kijken omdat hij zo vergeetachtig is.

Dus moeten we het Woord van God overdenken, het in onze gedachten vasthouden. Dat is wat overdenken eigenlijk inhoudt: dat je er bewust je aandacht bij houdt en het in je gedachten vasthoudt. En dat je het de tijd geeft om door te dringen, in plaats van het alleen aan de oppervlakte te laten liggen, waar het snel weer vergeten wordt. Het Woord van Christus rijkelijk in je laten wonen, maakt deel uit van hoe we weten hoe we moeten wandelen op een manier die God behaagt.

We hebben dus de liefde, de vrede en het Woord van Christus. Het is boeiend dat Paulus de term 'het Woord van Christus' afwisselend gebruikt met het idee van vervuld worden met de Geest. Daaronder vallen ook geleid worden door de Geest en wandelen in de Geest.

26

Elkaar met wijsheid onderwijzen door zang

Nu verschillen geleerden van mening over waar de uitdrukking uit vers 16 bij hoort:

met alle wijsheid Hoort die bij de voorafgaande zinsnede of bij de volgende zinsnede?
Met andere woorden, betekent:

met alle wijsheid dat je het zo moet lezen:

Laat het woord van Christus in rijke mate in u wonen, in alle wijsheid; onderwijs elkaar en wijs elkaar terecht, met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen. Zing voor de Heere met dank in uw hart.

KOLOSSENZEN 3:16

Dan zou wijsheid de omgeving zijn, of misschien het resultaat in je leven, dat voortkomt uit het laten regeren van het Woord van Christus en het rijkelijk daar laten wonen van het Woord van Christus. Dat is één manier om het te begrijpen.

Maar velen denken dat de woorden:

met alle wijsheid bij de volgende zinsnede horen. Grammaticaal is dat even goed mogelijk, en misschien zelfs waarschijnlijker. Hij zou het dan zo zeggen:

Laat de woorden van Christus volop in jullie leven, Punt of komma.

De wijsheid heeft dus te maken met het onderwijzen, en niet met het wonen van het Woord van Christus in je. Hij zou dan zeggen:

Leer elkaar met alle wijsheid en wijs elkaar terecht met psalmen, lofliederen en geestelijke liederen.

Het is interessant dat zingen een vorm van onderwijs kan zijn. Ik weet dat ik heel wat Schriftgedeelten heb geleerd door ze te zingen, terwijl ik ze anders niet gemakkelijk uit mijn hoofd had kunnen leren. Je hebt waarschijnlijk wel gemerkt dat het heel

gemakkelijk is om een lied te leren, ook als het je heel veel moeite zou kosten om precies dezelfde woorden woordelijk uit je hoofd te leren zonder ze op muziek te zetten. Maar het zingen van de Psalmen, het zingen van de Schriften, is een van de dingen die ons geboden worden.

27

Psalmen zingen met muziekinstrumenten

Het is interessant dat er tegenwoordig christenen zijn — niet veel, maar er is een sekte — die geloven dat muziekinstrumenten niet thuishoren in de gemeente. Toch leren zowel het Nieuwe Testament als het Oude Testament dat we muziekinstrumenten in de gemeente moeten gebruiken. Als je tegen deze mensen zegt dat David, wanneer je zijn Psalmen leest, zegt:

Loof de HEERE met de harp, zing psalmen voor Hem met de harp en de tiensnarige luit. Zing voor Hem een nieuw lied, speel welluidend met vrolijke klanken.

PSALMEN 33:2-3

en dat bekkens en blaasinstrumenten en al dat soort dingen worden aanbevolen, zeggen ze: ‘Nou, dat is het Oude Testament. Die instructies vind je niet in het Nieuwe Testament.’ Maar die vind je daar wel. Hier staat het, het zingen van psalmen. Het woord ‘psalm’ is in het Grieks psalmos. Het verwijst natuurlijk naar de Psalmen van het Oude Testament, maar het Griekse woord psalmos betekent een gedicht dat door snaarinstrumenten begeleid moet worden. Dat is de letterlijke betekenis van het woord psalmos. Dus wanneer Paulus zegt dat je psalmos of psalmoi moet zingen, zegt hij in het Grieks letterlijk: zing gedichten die door snaarinstrumenten begeleid moeten worden. Dat is wat het woord ‘psalm’ betekent.

Maar zelfs als dat niet zo was: als we de Psalmen moeten zingen, moeten we dan niet ook doen wat de Psalmen zeggen? Of zeggen we het alleen maar, zonder het te doen — het zingen, maar het niet doen? Als we de Psalmen moeten zingen, en de Psalmen zelf

zeggen dat we muziekinstrumenten moeten bespelen, maar het verkeerd is om te doen wat de Psalmen zeggen, dan mogen we ze alleen maar zingen. Dan ben je een hoorder van het Woord, geen dader.

In Jakobus hoofdstuk 1, vers 22, staat dat we daders van het Woord moeten zijn en niet alleen hoorders.

Maar in hoofdstuk 5, vers 13, zegt dezelfde schrijver dat iemand die blij is psalmen moet zingen.

Hij zegt dus dat we psalmen moeten zingen, en in hetzelfde boek zegt hij dat we geen hoorder maar een dader van het Woord moeten zijn. Moeten we dan de Psalmen zingen die ons opdragen muziekinstrumenten te bespelen, maar het niet doen? Het is absurd. Drie keer wordt ons in de Schrift gezegd dat we de Psalmen moeten zingen. Eén keer in Jakobus hoofdstuk 5, één keer hier in Kolossenzen, en dan in de parallelle passage in Efeze.

Psalmen zijn niet het enige wat we moeten zingen, maar ik moet bekennen dat Psalmen zingen een van de dingen is die ik het liefst doe. Sommige van mijn favoriete aanbiddingsliederen zijn Psalmen, maar er zijn ook andere liederen die echt een zegen zijn. Er zijn ook lofzangen, en ik moet jullie bekennen dat ik niet precies weet wat een lied tot een lofzang maakt. Waarschijnlijk eenvoudigweg het feit dat het een uiting van aanbidding van God is, geschreven door een mens, maar dat het niet in de Schriften staat. Het is geen Bijbelgedeelte zoals de Psalmen dat zijn.

We hebben een categorie liederen die christenen zingen en die we lofzangen noemen. Die staan meestal in een liedboek. Dan hebben we andere liederen die we zingen en die we gewoonlijk geen lofzangen noemen, maar ik weet niet zeker waarom we dat niet doen. Het zijn koortjes of zoiets. Ik weet niet zeker wat het onderscheid zou zijn. Ik weet niet zeker wat nu precies de definitie van een lofzang is, en ook door naar het Grieks te kijken is die vraag voor mij niet echt beantwoord. Maar ik zou dit willen zeggen: een lofzang was kennelijk een lied dat door de gemeente, of door iemand in de gemeente, was geschreven om door de gemeente gezongen te worden. Maar het is niet eenvoudigweg een gedeelte uit de Schrift, zoals bij het zingen van de Psalmen.

28

Geestelijke liederen en spontaan zingen

Dan heb je een derde categorie, en dat zijn geestelijke liederen. Ik zou zeker denken dat Psalmen geestelijk zijn, omdat ze door de Heilige Geest geïnspireerd zijn. Ik kan me voorstellen dat veel lofzangen geestelijk zijn, maar hij noemt geestelijke liederen als nog een andere categorie naast psalmen en lofzangen. Daarom moet het geestelijke karakter van die liederen iets specifiek zijn dat die categorie bepaalt. Ik weet het niet zeker, maar ik zou willen voorstellen dat geestelijke liederen waarschijnlijk hetzelfde zijn als zingen in de Geest. Dat zou, denk ik, waarschijnlijk verwijzen naar spontane liederen die de Geest Zelf op dat moment ingeeft.

Als ik de uitdrukking ‘geestelijke liederen’ zomaar ergens tegenkwam, los van de Schrift, zou ik daar niet van uitgaan. Ik zou denken: ‘Ik zing de Psalmen; die zijn geestelijk. Ik zing lofzangen; die zijn ook geestelijk. Het onderwerp is geestelijk.’ Maar de reden waarom ik dit bijzondere onderscheid maak, en geestelijke liederen zeer waarschijnlijk als spontane liederen van de Geest beschouw, is dat ze hier worden genoemd in onderscheid van het zingen van psalmen en het zingen van lofzangen. Het lijkt mij dat psalmen en lofzangen, die twee categorieën, alle liederen omvatten die niet spontaan zijn. Je hebt óf de liederen die rechtstreeks uit de Schrift zijn genomen, de psalmen, óf de liederen die niet rechtstreeks uit de Schrift zijn genomen, de lofzangen. Wat blijft er dan nog over?

Ik zou het mis kunnen hebben, maar ik denk dat geestelijke liederen waarschijnlijk die dingen zijn die de Geest Zelf op dat moment ingeeft. Sommigen zouden er eigenlijk mee doelen op liederen die in tongen worden gezongen, en die zouden daar waarschijnlijk ook onder kunnen vallen. Paulus zei:

Hoe is het dan? Ik zal met mijn geest bidden, maar ik zal ook met mijn verstand bidden. Ik zal met mijn geest lofzingen, maar ik zal ook met mijn verstand lofzingen.

1 KORINTHE 14:15

waarmee hij onderscheid maakte tussen tongentaal en verstaanbaar zingen.

[Vertalersnoot: de spreker haalt dit in het Engels aan als ‘in the Spirit’, oftewel ‘in de Geest’. De aangehaalde Nederlandse vertaling heeft ‘met mijn geest’.] Maar ik denk niet dat dat de enige manier is om in de Geest te zingen.

Ik heb zelf weleens spontaan in tongen gezongen. Maar ik merk dat wanneer de Geest in mijn hart werkt, de liederen er vaak ook in het Engels uitkomen. Het zijn geen liederen die ik ken. Het zijn liederen die spontaan ontstaan. Ik kan de Schrift eigenlijk niet uitleggen op grond van mijn eigen ervaring. Mijn ervaring kan niet de maatstaf zijn, maar ik zou dit willen zeggen: bij gebrek aan andere informatie uit de Schrift over wat Paulus bedoelt, ben ik geneigd te denken dat dit het verschijnsel is waar hij het over heeft. Ik weet niet hoe ik geestelijke liederen anders moet uitleggen. Eén ding is duidelijk: deze liederen zullen voor de Heere gezongen worden, met dank in je hart.

29

Een leven vol aanbidding

Dit zijn geen liederen die je zingt als een aanbiddingsritueel. Ze worden vanuit het hart gezongen. Het christelijke leven hoort een zangdienst te zijn. Niet alleen de samenkomst van de gemeente, maar je leven hoort een zangdienst te zijn. Je hart zou altijd muziek moeten maken.

Misschien zeg je: ‘Dat is een hoge maatstaf om aan te voldoen. Ik weet niet of ik dat echt kan.’ Nou, misschien niet. Misschien kun je ook niet bidden zonder ophouden, maar dat is wel wat de Bijbel zegt dat je moet doen:

Bid zonder ophouden.

1 THESSALONICENZEN 5:17

en spreek onder elkaar met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zing voor de Heere en loof Hem in uw hart,

EFEZE 5:19

Deze dingen zijn beslist het doel. Het kan zijn dat we soms momenten hebben waarop we dat niet doen, maar daarmee wordt dat nog niet de norm. De norm is dat het christelijke leven vol zang hoort te zijn.

Als je die ervaring niet kent, sluit dan niet uit dat het mogelijk is. Ik heb mensen gekend van wie het hart altijd vol muziek is. Wat ze ook doen, er komt muziek uit hen. En wanneer die niet uit hen komt, zit die in hen, in hun hart. Zodra ze alleen zijn of het niet meer binnen kunnen houden, komt die weer naar buiten.

Toen ik negentien was, reisde ik met een metgezel door Europa. Hij is nu aanbiddingsleider. In die tijd was hij gewoon een middelbare scholier die gitaar speelde. Ik herinner me dat we eens in Duitsland in een maïsveld kampeerden, omdat we tussen twee plaatsen in zaten en geen plek hadden om te overnachten. Dus rolden we gewoon onze slaapzakken uit in het maïsveld en sliepen daar. De volgende ochtend, nog voor het eerste ochtendlicht, of net toen de zon opkwam, zong deze man aanbiddingsliederen voor God. Hij had zijn ogen nog niet eens geopend. Dat was kenmerkend voor hem. Hij maakte voortdurend in zijn hart muziek voor de Heere. Zelfs voordat zijn ogen 's ochtends opengingen, kwamen er al lofliederen voor God uit zijn mond.

Je zou kunnen zeggen dat dit een onrealistische maatstaf is om aan te voldoen, maar kraak het niet af voordat je het geprobeerd hebt. Er bestaat zoiets als vervuld zijn met de Geest, en er bestaat zoiets als niet vervuld zijn met de Geest. In de passage uit Efeze zegt hij:

En word niet dronken van wijn, waarin losbandigheid is, maar word vervuld met de Geest, en spreek onder elkaar met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zing voor de Heere en loof Hem in uw hart,

EFEZE 5:18-19

Dat we God voortdurend in ons hart aanbidden, komt voort uit het vervuld zijn met de Geest. Hij zegt niet dat je ieder moment moet zingen, maar het doel is natuurlijk om voortdurend vervuld te zijn met de Geest. Dus hoe meer aanbidding er in je hart

plaatsvindt, hoe vaker dat gebeurt, hoe onafgebrokener, des te standvastiger zul je volgens mij in de Geest wandelen. Dat zal een groot verschil maken in hoe je je christelijke leven ervaart.

30

Alles doen in de Naam van Jezus

Ten slotte zegt hij in vers 17:

En alles wat u doet met woorden of met daden, doe dat alles in de Naam van de Heere Jezus, terwijl u God en de Vader dankt door Hem.

KOLOSSENZEN 3:17

Eerder, in vers 15, zei hij:

Wees dankbaar, en nu zegt hij ons dat we God de Vader door Hem moeten danken. Voortdurend dankbaar zijn lijkt hier nadruk te krijgen, maar ik geloof dat we hier in vers 17 nog een sleutel hebben om de wil van God te kennen.

Wat betekent het om iets in de Naam van Jezus te doen? Toen ik een jaar of dertien, veertien was, las ik boeken van christelijke auteurs. Een van hen behandelde deze Schrifttekst en besprak wat het betekent om dingen in de Naam van Jezus te doen. Hij zei:

Wat je ook doet, doe het in de naam van Jezus.

Dat betekent, zei hij, dat wanneer je iets vriendelijks doet, wanneer je een gift geeft om de armen te helpen, wat je ook doet, je zegt: 'Ik doe dit in de Naam van Jezus.' Vertel die persoon dat je dit in Jezus' Naam doet, zodat Jezus de eer krijgt in plaats van jij.

De man was een gerespecteerd christelijk leider en ik was nog maar een kind, dus nam ik aan dat Paulus dat bedoelde. Nu, achteraf, moet ik zeggen dat ik niet geloof dat Paulus dat bedoelde. Al zou ik wel zeggen dat doen wat die man aanraadde natuurlijk

een van de manieren is waarop je iets in de Naam van Jezus doet. Maar ik kan niet geloven dat Paulus, toen hij zei:

Wat je ook zegt of doet, doe alles in de naam van Jezus, bedoelde dat ik iedere keer dat ik iets doe of iets zeg, deze woorden moet uitspreken: 'Ik doe dit in de Naam van Jezus.'

Het lijkt een beetje op de mantra: 'Wat zou Jezus doen?' 'Ik doe dit in de Naam van Jezus. Ik doe dit in de Naam van Jezus.' Is het echt nodig om dat de hele tijd te zeggen? Of betekent alles in de Naam van Jezus doen iets anders?

We weten dat de Bijbel zegt dat we in de Naam van Jezus moeten bidden, en Jezus zei:

En wat u ook zult vragen in Mijn Naam, dat zal Ik doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt zal worden. Als u iets vragen zult in Mijn Naam, Ik zal het doen.

JOHANNES 14:13-14

Toch hebben veel christenen gebeden en aan het eind van hun gebed 'In de Naam van Jezus' gezegd, omdat ze plichtsgetrouw dachten dat ze dat moesten doen. En ze hebben niet altijd gekregen waar ze om vroegen. Toch zei Jezus:

Als je iets in Mijn Naam vraagt, zal Ik het doen.

In de Schrift worden demonen uitgedreven in de Naam van Jezus. Maar zelfs de zonen van Sceva zeiden:

En enkelen van de rondtrekkende Joodse duivelbezweerders waagden het de Naam van de Heere Jezus uit te spreken over hen die boze geesten hadden. Zij zeiden: Wij bezweren u bij Jezus, Die door Paulus gepredikt wordt.

HANDELINGEN 19:13

en het werkte niet. Toch zei Jezus:

En hen die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij demonen uitdrijven; in vreemde talen zullen zij spreken;

MARKUS 16:17

Wat doen we in de Naam van Jezus? We horen alles in de Naam van Jezus te doen: prediken, bidden, demonen uitdrijven, of wat dan ook. Wat we ook doen in woord of daad — eten, slapen, onze kleren aantrekken, ons werk doen, ons vermaken in onze vrije tijd — wat we ook doen, we horen het in de Naam van Jezus te doen. Wat betekent het om zoiets te doen?

31

Handelen als vertegenwoordiger van Jezus

Ik zou je willen voorhouden dat iets in de Naam van Jezus doen precies hetzelfde betekent als iets in de naam van wie dan ook doen. Wanneer je in de naam van iemand anders handelt, handel je als zijn vertegenwoordiger. Je doet wat die ander je gemachtigd heeft om in zijn plaats te doen. Dat is wat een vertegenwoordiger doet. Iets in de naam van iemand anders doen betekent dat je gemachtigd bent om als zijn vertegenwoordiger te handelen. Je doet wat hij zou doen als hij daar was. Je doet het voor hem, namens hem, in zijn plaats.

Wanneer een agent zegt: ‘Stop, in naam van de wet’, bedoelt hij dat het gezag van de wet achter zijn woorden staat. Hij handelt als vertegenwoordiger van de wet, in naam van de wet. Hem gehoorzamen is hetzelfde als de wet gehoorzamen, en hem ongehoorzaam zijn is hetzelfde als de wet ongehoorzaam zijn. Want hij neemt de plaats in van het wettige gezag en kan in naam van de wet handelen.

Ik kan dat niet. Ik kan niet op de hoek gaan staan en roepen: ‘Stop, in naam van de wet!’ Ik zou het kunnen zeggen, ik zou de woorden ‘in naam van de wet’ kunnen gebruiken, maar het zou geen enkel gewicht hebben, omdat ik dat gezag niet heb. De zonen van Sceva konden tegen de demon zeggen:

We bezweren je in de naam van Jezus om eruit te komen, maar de demonen hoefden niet weg te gaan. Want hoewel ze de juiste woorden gebruikten, hadden ze geen enkel gezag. Ze behoorden Jezus niet toe.

Iets in de Naam van Jezus doen verschilt in beginsel niet echt van iets in de naam van iemand anders doen. Als je iets in de Naam van Jezus doet, betekent dat dat Hij je gemachtigd heeft om het te doen. En je doet het precies zoals Hij het zou doen als Hij daar was. Je doet het in Zijn plaats. In zekere zin is het werkelijk in Zijn plaats, omdat je Zijn vlees en Zijn beenderen bent. Waar jij bent, is Hij, en wat jij doet, doet Hij, en wat jou wordt aangedaan, wordt Hem aangedaan.

Het is meer dan een juridische fictie om te zeggen dat het is alsof Jezus hier in mijn schoenen stond. Hij staat hier, en wat je doet, moet je als Zijn vertegenwoordiger doen, precies zoals Hij het zou doen, om te doen wat Hij zou doen. Met andere woorden, je bent niet meer van jezelf. Je bent nu in dienst genomen als vertegenwoordiger van Christus. Alles wat je doet — je keuze van kleding, je keuze van wat je eet, je keuze van wanneer je slaapt, je keuze van vermaak, je keuze van waar je geld aan uitgeeft, wat je ook doet, de dingen die je zegt — je doet precies wat Jezus zou doen. Want je bent Zijn vertegenwoordiger, je staat in Zijn plaats, je doet het namens Hem, je leeft je leven als Zijn vertegenwoordiger.

32

Bidden met het gezag van Jezus

Dus wanneer je in Jezus' Naam bidt, betekent het dat je, wanneer je bidt, bidt om datgene waar Hij om zou bidden. En dat doe je met Zijn gezag. Het betekent niet dat je zomaar een zelfzuchtig gebed bidt om iets wat je toevallig wilt, en er dan de woorden 'in Jezus' Naam' aan toevoegt, en dat dat het gebed ineens heiligt. Je kunt die woorden gebruiken zonder iets in Jezus' Naam te doen. Je kunt dat bij alles wat je doet zeggen en toch niets in Jezus' Naam doen. Iets in Zijn Naam doen houdt in dat je trouw als Zijn vertegenwoordiger handelt, dat je precies doet wat Hij zou doen en waartoe Hij je gemachtigd heeft.

Als je om iets bepaalds bidt en het is niet iets waar Hij om zou hebben gebeden — het kan zelfs ingaan tegen waar Hij om zou bidden — verwacht dan niet dat God dat gebed verhoort alleen maar omdat je er achteraf de woorden ‘in Jezus’ Naam’ aan vastplakt. Je gebruikt die uitdrukking ten onrechte.

Toen de zonen van Sceva zeiden: ‘Kom eruit in de Naam van Jezus’,

hadden de demonen genoeg onderscheidingsvermogen; ze hadden geestelijk onderscheidingsvermogen. Ze wisten dat deze mensen geen enkel gezag van Jezus hadden. Ze waren geen christenen. Ze hadden zich niet aan Hem onderworpen en Hij had hun ook geen enkel gezag toevertrouwd. Dus de demonen negeerden hen gewoon. Maar toen Paulus dezelfde woorden gebruikte, kwamen de demonen schreeuwend naar buiten.

Sterker nog, ze zeiden zelfs tegen die andere mannen:

En enkelen van de rondtrekkende Joodse duivelbezweerders waagden het de Naam van de Heere Jezus uit te spreken over hen die boze geesten hadden. Zij zeiden: Wij bezweren u bij Jezus, Die door Paulus gepredikt wordt. Het waren zeven zonen van Sceva, een Joodse overpriester, die dit deden. Maar de boze geest antwoordde en zei: Jezus ken ik en van Paulus weet ik af, maar u, wie bent u?

HANDELINGEN 19:13-15

33

Gods wil kennen en doen

En wanneer Paulus dus zegt:

Wat je ook zegt of doet, doe alles in de naam van Jezus, dan is dit opnieuw in wezen de sluitsteen van zijn bespreking van leiding in het algemeen. Hoe ontvangen we in het algemeen leiding van God? Hoe doen we de wil van God? We doen wat liefdevol is.

En kleedt u zich boven alles met de liefde, die de band van de volmaaktheid is.

KOLOSSENZEN 3:14

We laten de vrede van God beslissen tussen keuzes die misschien allebei liefdevol en geoorloofd lijken, maar die we niet allebei kunnen uitvoeren, niet allemaal kunnen uitvoeren. Dus laten we de vrede van God als scheidsrechter optreden.

Laat het woord van Christus in rijke mate in u wonen, in alle wijsheid; onderwijs elkaar en wijs elkaar terecht, met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen. Zing voor de Heere met dank in uw hart.

KOLOSSENZEN 3:16

En we houden een sfeer van gemeenschap met Hem in stand, waarin we met Hem omgaan en in ons hart liederen voor Hem zingen. We blijven dit levende Woord van Christus in ons koesteren, wanneer we erover nadenken en het onze hele innerlijke leefwereld laten vormen. Wat we ook doen, we doen wat Jezus zou doen. We doen alles in Zijn Naam, als een trouwe gevolmachtigde en vertegenwoordiger van Hem.

Nu wordt de rest van dit hoofdstuk en een groot deel van hoofdstuk 4 gewijd aan specifieke leiding voor specifieke situaties. De dingen waarover we het in vers 14 tot en met 17 hadden, zijn bepaalde beginselen van leiding in het algemeen, van weten wat Gods wil is. Maar nu richt hij zich tot vrouwen en mannen en kinderen en vaders en slaven en meesters, die verschillende categorieën mensen. Hij zegt: 'Dit is nu specifiek wat God wil dat je doet.'

Sommige mensen vinden het niet prettig wat Paulus zei dat ze moesten doen. Maar je hebt een groot voordeel als de Schrift je precies vertelt wat je moet doen. Dat is veel gemakkelijker dan proberen te kiezen uit een heleboel mogelijkheden. Als de Schrift

zegt: ‘Mannen, doe dat, vrouwen, doe dit, kinderen, doe dat’, maakt dat het enorm veel eenvoudiger om te weten wat de wil van God is. Het is misschien niet gemakkelijk om de wil van God te doen, maar het is eenvoudiger wanneer Hij je specifiek vertelt wat je moet doen. En dat krijgen we hier: specifiekere instructies, die we de volgende keer zullen bekijken.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Romeinen 8:13
- Galaten 5:24
- Filippenzen 2:12-13
- Kolossenzen 3:6-7
- Kolossenzen 3:8
- Openbaring 13:6
- Kolossenzen 3:9
- Kolossenzen 4:6
- Efeze 4:29
- Mattheüs 12:34
- Mattheüs 12:36
- Kolossenzen 3:9-10
- Kolossenzen 3:11
- Galaten 3:28
- Kolossenzen 3:10-11
- Efeze 2:15
- Efeze 4:22-24
- Romeinen 12:2
- Kolossenzen 3:12
- Kolossenzen 3:13
- Jesaja 5:20
- Hebreeënen 4:12
- Kolossenzen 3:12-13
- Kolossenzen 3:14

- 1 Johannes 4:18
- Openbaring 3:2
- 1 Korinthe 13:1
- 1 Korinthe 13:3
- 1 Korinthe 13:2-3
- Kolossenzen 3:15
- Kolossenzen 3:16
- Efeze 5:18-19
- Johannes 15:7
- Psalmen 1:2-3
- Psalmen 1:1
- Lukas 9:44
- Mattheüs 13:19
- Jakobus 1:23-25
- Psalmen 33:2-3
- 1 Korinthe 14:15
- 1 Thessalonicenzen 5:17
- Efeze 5:19
- Kolossenzen 3:17
- Johannes 14:13-14
- Handelingen 19:13
- Markus 16:17
- Handelingen 19:13-15

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.